



LANŽHOT

zpravodaj městského úřadu

2 2009
ročník V.

Cena: 10,– Kč



*Jirka Zonyga
na Šlajsi*



*Foto:
Josef Říha*



Havajská noc



*Foto:
Ctirad Petrla*

*Titulní strana obálky:
Předvečerní pohoda
(foto Jaroslava Bartošová)*

SENOV RAT

Jož. Uher

Když hrabalo se v loukách seno do kopek,
zpěv cudných dívek lákal k sobě šohaje.
A vítr, který sáhl jedné na cúpek,
pak s chlapcem koně plavit vedl ze stáje.

To šohaj cúpek v dovádění rozplete.
Pod mlýnem tůň zas hřivu vlnou zalije.
Kde dívky hrabou, létem jak by zakleté,
tam slunce, v dlaních chlapců, celé pálí je.

Ven z tůně nese vraník vlnu na hřívě.
Stud dívek piští v pažích chlapců na kopkách.
Už Amor šípy dává z toulce k tětívě,
do srdcí lásku střílí zatím po kapkách.

**Pod hroty šípů kapky lásky v silný proud se změní,
až letní noc stud dívek odhodí do zapomnění...**



Stává se v tom čase letního milostného šelestu i vůně luk z uhrabaných kopek, že někde v dále za obzorem popraskají obruče sudů obrovských černých mračen. Mezikmení lužních lešů i učesnost luk tiše přikryje kalná pláštěv povodňových vod, proudy hučících kanálů v náspu železniční tratě, pod jejími, i silničními, mosty. Koně zapřažené do žebříňáků na poslední chvíli ujíždí s fůrami sena před vlnou povodně, ale mnohé kopky jí nechají napospas. Někde v lese je mocná voda roztrhá o kmeny, jako čas osudy některých lásek, jednu noc na nich skotačících. Voda opadne, léto skončí a příští rok se na louky skoro totéž vrátí, s jinými už herci...



Foto: J. Tureček

SLOVO STAROSTY

Vážení spoluobčané,

rád bych Vás informoval o probíhajících akcích, které máme schválené v rozpočtu na letošní rok.

Z ukončených akcí letošního roku je zatím hotovo parkoviště v ulici Havlíčkova, které doufám přispěje k lepší průjezdnosti této ulice, a chodník na Kostické ulici. Rekonstrukce vozovky od kostela směrem na Kostice, kvůli níž jsme chodník rekonstruovali, se letos z důvodu nedostatku finančních prostředků neuskuteční. Proto se také odkládá výstavba dešťové kanalizace v této ulici (za mostem), ta by měla být součástí rekonstrukce této vozovky, což by nám ušetřilo 1mil. Kč.

Do 15. června bude dokončena stavba nové vozovky v ulici Olbrachtova. Chodník plánovaný vedle této vozovky nebude zatím realizován z důvodu výstavby nových rodinných domků v této ulici.

Nyní připravujeme výběrové řízení ke stavbě parkoviště v ulici I. Příční, s jejím zahájením počítáme v červenci. V současné době probíhá výběrové řízení na dodavatele stavby nové komunikace U Jázérka. Před zahájením této stavby je třeba vyměnit potrubí, odvádějící dešťové vody z Nové ulice do Svodnice, které je, jak prokázala kamera, v dezolátním stavu. Celkové náklady na výměnu potrubí a stavbu komunikace činí asi 2.mil. Kč. Stavba bude zahájena v polovině července.

Od 15. června bude zcela uzavřen sběrný dvůr z důvodu začínající rekonstrukce. Celý obvod sběrného dvora bude oplocen betonovým oplo-

cením z prefabrikovaných prvků umístěných v betonových sloupcích výšky 2 m. Stání pro kontejnery budou betonová, ostatní manipulační plochy budou zpevněny živiničným povrchem. Plocha pro ukládání stavební sutě bude zpevněna makadamem. Vrátnici bude tvořit buňka s kanceláří a sociálním zařízením. Buňka bude napojena na rozvod vody, elektrické energie a na kanalizaci. Pro ukládání odpadu bude sběrný dvůr vybaven oceloplechovými kontejnery, které budou pro všechny budované sběrné dvory stejné. Předpokládaná doba rekonstrukce je přibližně dva měsíce. Náklady na tuto rekonstrukci činí asi 8,5 mil. Kč. Z dotace je hrazeno 92 % nákladů, zbytek je hrazen z rozpočtu města.

Od 15. června budou ve sběrně v Souhradech odebírány - papír (modré pytle), plasty (bílé pytle) a kartony (červené pytle). Otevřeno bude každé úterý od 14.00 do 18.00 hod. a v sobotu od 8.00 do 12.00 a od 13.00 do 17.00 hod. Ostatní odpad jako suť, tráva, staré železo, hadry apod. nebude po dobu rekonstrukce odebírán. Děkujeme za pochopení.

Jelikož se blíží doba prázdnin a dovolených, přeji všem spoluobčanům jejich krásné prožití.

František Hrnčíř, starosta města



Ulice Olbrachtova

MĚSTO LANŽHOT

VÝPIS USNESENÍ Z JEDNÁNÍ

ZASTUPITELSTVA MĚSTA LANŽHOT DNE 16. 06. 2009

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

schvaluje:

- rozšíření programu
- rozšířený program dnešního jednání
- ověřovatele dnešního zápisu:

Ing. Zdenku Hrubou, Ing. Jiřího Cipryse

- rozpočtové opatření č. 2/2009

PŘÍJMY:

+	51 900	dotace na volby do Evropského parlamentu
+	40 000	dotace knihovny systém Clavius
+	67 100	dotace úřadu práce – 1 místo VPP od 1.6.
+	607 000	dotace úřadu práce – 6 míst VPP od 18.3.
+	70 000	dotace úřadu práce – knihovna
+	3 123 000	příjmy z prodeje bytů, pozemků
+	3 959 000	

VÝDAJE:

+	100 000	chodníky, parkoviště – spoj. ulička Dolní - Kout
+	40 000	knihovna program Clavius
+	70 000	knihovna – pracovní místo dotované úřadem práce
+	170 000	sp. hala, sportoviště – okna hřiště Pastvisko
+	100 000	bytové hospodářství - opravy
+	100 000	údržba města – opravy, traktor, microcar
+	250 000	prodej bytů – daň z převodu
+	67 100	veř. zeleň – VPP 1 prac. od 1.6.
+	607 000	veř. zeleň – VPP 6 prac od 18.3.
+	20 000	soc. pomoc a péče dětem – přísp. REMEDIA
+	51 900	náklady na volby do Evropského parlamentu
+	451 000	komunikace – Olbrachtova, Jazérko
+	200 000	vodovod Průmyslová zóna, ul. Nádražní
+	400 000	výkup pozemků Průmyslová zóna
-	740 000	kanalizace Kostická – přesun nepoužitých prostředků
-	1 051 000	ZŠ zateplení – přesun nepoužitých prostředků
+	3 123 000	navýšení neinvestiční rezervy – příjmy z prodeje bytů
+	3 959 000	

- koupi pozemku parc. č. PK 1649/2 o výměře 2278 m² od manželů Havlových, Školní 1637/17, 690 03 Břeclav, za cenu 70,- Kč/m²
- koupi pozemku parc. č. PK 1657 o výměře 2226 m² od Antonína Tučka, Břeclavská 261, 691 51 Lanžhot, za cenu 70,- Kč/m²
- záměr prodeje části pozemku parc. č. PK 1724/106
- záměr prodeje části pozemku parc. č. PK 2618
- záměr prodeje části pozemku parc. č. PK 2619/1
- rozšíření plánu stavebních akcí o tyto stavby:
 - oprava dlažby v uličce (Buchticových) mezi ulicí Dolní a Kout
 - rekonstrukce sociálního zařízení v MŠ
 - rekonstrukce MěÚ
 - vodovod – prodloužení z ul. Nádražní do ul. Masarykova
 - výměna odsávání v Podlužanu
- smlouvu o zřízení zástavních práv k věcem nemovitým s Českomoravskou stavební spořitelnou, a. s. č. 0680883601/1

bere na vědomí

- kontrola usnesení
- zpráva z jednání rady města
- zprávu finančního výboru
- zprávu o plnění rozpočtu za období 1-5/2009

V Lanžhotě dne 16.06.2009
starosta města Lanžhot František HRNČIŘ
místostarosta města Lanžhot Josef BARTOŠ

Výsledky hlasování ve volbách do Evropského parlamentu konané dne 5. a 6. 6. 2009

V Lanžhotě bylo zapsáno celkem 3 038 voličů. Voleb se zúčastnilo 548 voličů, což je 18%.

Počet získaných hlasů:

ČSSD	153 hlasů
ODS	143 hlasů
KDU-ČSL	98 hlasů
KSČM	66 hlasů

Ostatní strany získaly zanedbatelný počet hlasů.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Hana Tučková

Narozené děti

Vojtěch Uher

– Ing. Barbora a Ing. Aleš Uhrovi, Stráž

Anna, Jiří a Petr Šestákovi

– Bc. Irena a František Šestákovi, U Stadionu

Barbora Švirgová

– Miroslava a Rostislav Švirgovi, Dolní

Nikola Kovářová

– Marcela a Aleš Kovářovi, Luční

Karolína Čápková

– Soňa Poláčková a Libor Čápek, Hrnčířská

Kryštof Trubač

– Radka a Jiří Trubačovi, Záhumní

Anna Švástová

– Mgr. Marie a Ing. Josef Švástovi, K. Černého



Sňatky

Alice Tučková, Lanžhot

– Petr Helešic, Břeclav

Stanislava Ciprysová, Lanžhot

– Tomáš Kvasnička, Rajhradice

Jitka Paulíková, Lanžhot

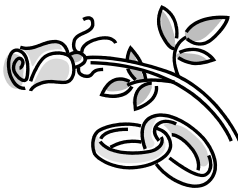
– Marek Hrabica, Lanžhot

Marcela Fojtíková, Lanžhot

– Lubomír Šteflík, Čáry

Mgr. Lenka Šmardová, Brno

– Mgr. Petr Bartoš, Lanžhot



Výročí narození

93 let

Anastázie Hakalová, Havlíčkova

Anna Straková, Masarykova

85 let

Božena Ciprysová, Komárnov

80 let

František Hakala, Kout I.

Jaroslava Létalová, Nádražní

Anna Uhlířová, Lesíčková

Lidmila Poláchová, Komárnov

75 let

Anna Saitzová, Zahradní

Ludmila Tučková, Kostická

Vít Straka, Masarykova

Anna Pyskatá, Kostická

Jiřina Šestáková, Nádražní

70 let

Božena Kyclová, Kout II.

Drahomír Michl, Hrnčířská

Anna Vítovska, II. Příční

Ludmila Vlaschinská, Masarykova

Marie Jeřábková, Kostická

Ludmila Ciprysová, Sokolská

Vlastimír Čápek, Záhumní.

Antonín Zapletal, Lesíčková



65 let

Jiří Kubík, Kostická
 Marie Kučerová, Kostická
 Vladimír Zrubec, Zahradní
 Augustína Pyskatá, Nádražní
 Vladimír Suchánský, B. Němcové
 Antonín Ciprys, Sokolská
 Alena Kožďalová, Masarykova
 Miloslav Dřevo, Kostická
 Antonín Bartoš, Sokolská
 Věra Pernicová, Dolní
 Josef Slezák, MUDr. Kepáka
 Norbert Pfeffer, I. Olbrachta
 Marie Bartošová, U Stadionu
 Antonín Hakala, MUDr. Kepáka

Úmrtí

Mária Uhlířová	59 let	Stráže
Ludvík Ryčovský	78 let	Komárnov
Terezie Rampáčková	77 let	Mlýnská I.
Eva Žaloudková	89 let	Záhumní
Božena Uhlířová	86 let	Dolní
Josef Drštka	87 let	Mlýnská I.
Vlasta Konrádová	87 let	Havlíčkova
Zdeněk Sláma	44 let	Luční
Čestmír Mayer	63 let	Na Dílni
Ladislav Tuček	84 let	Stráže

60 let

Ludmila Mišičáková, Gagarinova
 Jaroslav Zonyga, Břeclavská
 Božena Ferstlová, MUDr. Kepáka
 Ludvík Prajka, Komenského
 Ladislav Barkoci, Masarykova
 Miroslav Košutek, Gagarinova
 Jiří Petrla, Kout III.
 Jaroslav Bartoš, Nádražní
 Anna Uhrová, Stráže
 Jiří Balga, B. Němcové
 Jaroslav Slezák, Kostická
 František Škápík, Kostická
 Zdeněk Kycl, Pastvisko II.
 Antonín Tuček, Kostická
 Alena Nováková, Stráže
 Hana Novotná, Nádražní



PODĚKOVÁNÍ

Na sobotu 23. května 2009 byly pozvány do obřadní síně městského úřadu manželské dvojice, které v letošním roce oslavily nebo oslaví 50 let společného života – zlatou svatbu.

Chceme touto cestou vyslovit poděkování za organizaci celého obřadu pí Haně Tučkové, matřičkáře, dále dětem (a jejich rodičům) v krojích za přednesené básně a písně, recitátorce – studentce Drahomíře Uhrové, zpěvákům pí Holobrádkové a p. Kohoutovi a jejich hudebnímu doprovodu p. Františku Michalicovi ml. Velký dík patří panu starostovi Františku Hrnčířovi za jeho projev, ve kterém nám poděkoval za ce-

loživotní práci pro rodinu a společnost, popřál mnoho spokojenosti a hlavně zdraví do dalších



společných let a předal dárek a kytičku. Celý program byl velmi dojemný, takže slzám se neubránil nikdo z nás. Teď, když si již všichni užíváme důchodu a máme radost z každého prožitého dne ve společnosti našich dětí a vnoučat, si jeho slov velmi vážíme a rádi bychom prožili ještě mnoho radostných a spokojených let.

Obřad byl ukončen slavnostním obědem a

dlouhou besedou, při které jsme vzpomínali na léta hodně či méně vzdálená, na budování a proměny obce, na setkávání při zábavách, sportu apod.

Ještě jednou mockrát děkujeme za pozvání, kterého si velmi vážíme.

*Manželé Ciprysovi, Polachovi,
Klvaňovi a Kováčovi*

Kociánkova písnička

- ulka -



Kdo u nás v Lanžhotě, ale i na Podluží, zná jeho tvorbu **lidového skladatele písniček**, kdykoliv některou z nich zaslechne dnes anebo po deseti, dvaceti letech, jistě si řekne:

To je **Kociánkova písnička!** Ta z několika set ostatních, kterým dal hlavně v Lanžhotě život.

Kocián – Kociánek byla přezdívka našeho lanžhotského rodáka ze Súhrad a Nové ulice, pana **Vojtěcha Bartoše**. Byť vyučený krejčí, později pošťák v Břeclavi, kam se přestěhoval a kde také dožil, na poli lanžhotské kultury coby skladatel a režisér i organizátor folklorně – národopisných pořadů, má v pamětnících hlubokou brázdou uznání a úcty.

Všechny, kterým svou tvorbou patřil, navždy opustil 30. března 2009 v úctyhodném věku 96 let. Pohřben byl 3. 4. 2009 na breclavském hřbitově. Je spravedlivé připomenout, že několik málo jeho písniček se hlavně jako polky a valčíky dostaly do repertoáru mnoha moravských dechovek **zásluhou manželů Jitky a Břetislava Osičkových**. Díky tomu se V. Bartoš stal nejstarším členem OSA (Ochranného svazu autorského) v Praze.

Na konci letošního února mi z posledních sil na stroji vyklepává: **Jožulko, synáčku, mám Tě opravdovým srdcem rád... Já jsem už podroben vůli Boží, můj čas je tady!**

Kéž písničky strýca Vojtěcha Kociánka jen tak času nepodlehnou. To staň se vůli těch, kteří je budou stále zpívat...



Naučit se odpočívat není zbytečnost, ale nutnost!

Zpracoval podle myšlenek Phila Bosmanse P. František Putna

Čas, který mnozí lidé potřebují na práci ve svém zaměstnání, je čím dál tím kratší, u dalších čím dál delší. Pro ty první je více volného času, prodlužuje se stále více víkend

a dovolená. Když se však podíváme okolo sebe, zjistíme, že lidé mají stále naspěch. Tak často slyšíme čím dál více dnešní zaklínadlo z úst moderního člověka: „Nemám čas!“

Ještě nikdy nebylo tolik uštvaných lidí. Staří otcové a matky čekají nekonečně dlouho na návštěvu svých dětí. Nemocní a staří jen přihlížejí, jak mladí a zdraví chvátají okolo nich, pohání je čas. Manželé se stávají sobě navzájem cizími, nemá jí jeden pro druhého čas, o dětech ani nemluvě. Proč máme tak málo času? Naše okolí, reklama, zábavní průmysl nám naléhavě a bez přestání předkládá, co všechno musíme mít, co všechno musíme udělat, co všechno musíme dokázat, abychom byli „šťastní, radostní, svěží a dokonalí, zkrátka in“. Celý život se tím ale stává čím dál více zmatený a neúnosný.

Je zde jedna dobrá rada.

Zastav se! Odpočiň si! Ztiš se! Někdy nedělej nic!

V tichu najdeš radosti života, které jsme ztratili v té hrozně štvanicí. Vyhoď ze svého života ono smrtící: „Nemám čas!“ Přestaň s tím vražedným tempem.

Udělej si čas na to, abys mohl být dobrým člověkem pro své bližní.

Pravý odpočinek spočívá v pokoji srdce. Budeme-li hledat pokoj a odpočinek kdekoli mimo své srdce – jistotně ho nenajdeme.

Pokud ho budeme hledat ve svém srdci, můžeme potom odpočívat všude. Mezi lidmi, v práci, dokonce i ve chvílích, kdy je toho na nás moc.

V tichu totiž rostou ty nepatrné pozornosti, které potřebují daleko méně času, než se domníváme:

dobré slovo, přátelský obličej, vděčný polibek, chvilka naslouchání s pochopením pro toho druhého, esemeska nebo telefonický rozhovor, vlastnoručně vyrobený dárek, milý dopis, pozornost k svátku či k narozeninám.

Pokud s sebou vlečeme „svůj ruksak“, plný vnějších událostí, starostí, neklidu srdce, vysílení se zastavíme, zamyslíme, v modlitbě se setkáme s Bohem, můžeme nakonec nalézt své srdce, ve kterém nás očekává Bůh se svým pokojem, svým odpočínutím a s moudrostí, která je nutná pro řešení toho všeho, co nás zaměstnává a stále více zavaluje. Pokud se naučíme vcházet do svého srdce, staneme se svobodnými a „ruksak“ už nás nemůže totálně vysílit. Ať by se okolo nás dělo cokoli, naše srdce může zůstat v pravém pokoji, bude-li spočívat v srdci Ježíšově.

Myslím, že nebude od věci připomenout, že právě doba dovolených a prázdnin je dobou, kterou nám Bůh dopřává k odpočinku. Je dobré se naučit odpočívat tak jako sv. Jan na Ježíšově Srdci ... (pozn. při Poslední večeři).

Naučme se odpočívat v každé chvíli života tím, že budeme stále více žít v Boží přítomnosti. Odpočívat - čili - spočívat na Ježíšově Srdci budeme nejen v době modlitby, ale právě i mimo ni, ať o samotě či mezi lidmi, v rodině, na ulici, v autobuse, na pracovišti ...

Věřte, že to takto funguje.

A léta běží...

Hana Tučková

Že roky přibývají všem je známá a spravedlivá věc. Ať je to muž, nebo žena, majetný - nemajetný, mladý - starý.

V úterý 16. června oslavil významné životní výročí - 50 let - duchovní správce naší farnosti Mgr. František PUTNA.

Pochází z Moutnice, vyrůstal ve věřící rodině. V roce 1993 nastoupil do Litoměřic do Teologického konviktu (tzv. přípravného, nebo-li nultého ročníku). V následujícím roce nastoupil do kněžského semináře v Olomouci a zahájil studium na Cyrilometodějské teologické fakultě. Toto pětileté studium úspěšně dokončil



v roce 1999 a 19. 6. 1999 přijal jáhenské svěcení. Jáhenskou praxi vykonával na dvou místech – u Staré Matky Boží v Žarošicích a druhý půlrok ve farnosti sv. Mikuláše ve Znojmě.

24. 6. 2000 přijal kněžské svěcení v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně z rukou našeho biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho. Jako novokněz byl ustanoven ve Sloupu v Moravském krasu, do poutního místa Panny Marie Bolestné. Tuto kaplanskou službu vykonával do 1. 8. 2005, kdy byl ustanoven farářem u nás, v Lanžhotě.

Víme, že duchovní služba je náročná - od svaté zpovědi, sloužení mši svatých, přes křty dětí, přípravu dětí k 1. svatému přijímání, vyučování náboženství, přípravu biřmovanců, snoubenců na přijetí svátosti manželství až po ukládání zemřelých spoluobčanů na hřbitově. Toto je výčet

duchovní služby ve farnosti. Ale kněz se musí stále vzdělávat a zdokonalovat, proto se účastní různých seminářů, metodických porad, setkání s biskupy apod. V neposlední řadě se musí starat o hmotný církevní majetek v obci, o opravu a údržbu církevních staveb. Důležitý je také styk nejen s věřícími, ale se všemi spoluobčany. Někomu může být rádcem, jinému zase „vrbou“, na kterou se obrací občané se svými problémy a těžkostmi. Je toho mnoho, a ve výčtu dalších činností bychom mohli ještě pokračovat. Nechci na tomto místě vypočítávat všechny jeho činnosti, ale chci mu především k jeho významnému životnímu výročí jménem všech farníků a doufám, že i ostatních občanů, poblahopřát k jeho narozeninám, popřát hlavně zdraví, spokojenost, Boží požehnání a ochranu Panny Marie do dalších let.

První etapa opravy střechy kostela ukončena a co dál?

Marie Pfefferová za občanské sdružení Spolek pro Lanžhot

První etapa opravy střechy kostela je zdárně před dokončením, zbývá jen malé dodělávky.

Všem, kteří se na opravě podíleli: občané Lanžhota, rodáci, sponzorské firmy a organizace, městský úřad, farní úřad a v neposlední řadě prováděcí firma, patří velké díky. Věříme, že jsou s výsledkem spokojeni. Kontrolní a předávací den na převzetí celé dokončené části se plánuje na druhou polovinu měsíce června.

Ve druhé etapě je naplánována oprava věže, jak jsme již před časem informovali. Při opravě se plánuje i úprava pro možnost vyhlídky do okolí. Celý projekt je již připraven.

Záleží, tak jako vždy, na finančních prostředcích, které by byly potřeba. Občanské sdružení bude znovu žádat o dotace Jihomoravský krajský úřad, různé fondy, městský úřad,



podnikatelské subjekty a organizace. Tím, že kostel není zařazen jako kulturní památka, se dotace hůře získávají.

Pokud se podaří zajistit podporu a získat nějakou dotaci, jako základ pro zahájení 2. etapy, věříme, že by se mohla s pomocí i lanžhotských

občanů a organizací z Lanžhota, zahájit v letošním roce.

Střecha září novotou a oprava věže a kopule by jistě umocnila celkový dojem dominanty našeho města, jak se můžeme přesvědčit u již opravené malé kopule. Zpřístupnění vyhlídky by jistě lákalo na krásný pohled do okolí nejenom občany Lanžhota, ale i návštěvníky našeho města.

Doufáme, že do příštího vydání zpravodaje Lanžhot budeme moci informovat, jak se naše plány daří plnit.

Historie a krásy lužních lesů jižní Moravy II

Výstava fotografií v muzeu města Lanžhot

stara žaky

revitalizace

Jarmila Kocourková

Jen Holubý

Otokar Prášk

napřímostrý tok

povodně

Miloslav Šourdy

Stephán Krejčík

trava

Viktor Hošek

flóra

krajina

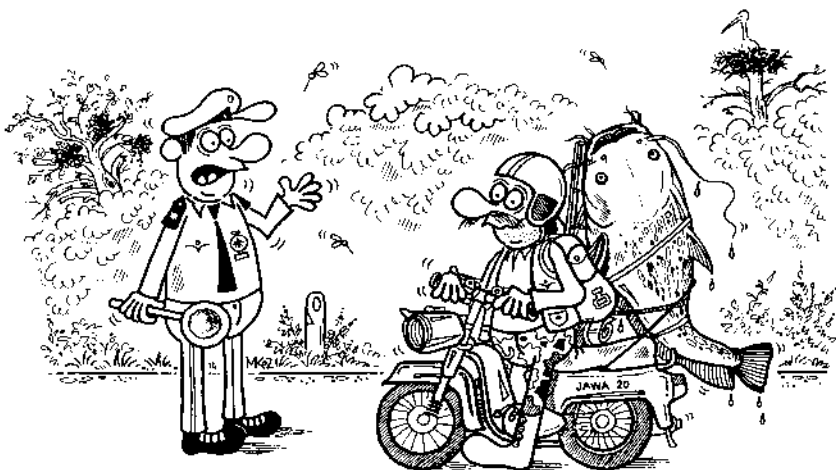
Petr Šalák

David Mohovský

výstava vodního díla Nové Mlýny

Výstava bude zahájena 25.6. 2009 v 17 h v muzeu města Lanžhot

a poté bude možné fotografie shlédnout od 27.6. do 30.8. 2009 každý den od 9 do 17 h



„TO MĚ NEZAJÍMÁ, ŽE JEDETE Z RYB... SPOLUJEZDEC NEMÁ PŘILBU!“

Začínáme s klubem

Lenka Topolánová, Petra Steinerová

Den co den potkáváme maminky s dětmi. Chodí na procházky, nakupují, hrají si. V některých menších i větších městech se maminky s dětmi setkávají, chodí si popovídat s ostatními, chtějí zabavit děti, poznávat nové, ale hlavně prožít něco, co by samy doma těžko prožily.

A tak přišel jednou nápad: založit v Lanžhotě klub pro maminky s dětmi. První kámen úrazu - kde vzít finance a prostory? Jak možná víte, existuje v našem městě farní charita, která nám podala pomocnou ruku částkou 10 000 Kč a díky panu faráři jsme získaly i prostory pro setkávání.

První setkání již proběhlo 9. 6. 2009 na farním dvoře, který jsme se snažily trochu vybavit pro děti (nechybí pískoviště, domeček, odrážedla, houpačky ani hračky na písek). V úterý se sešlo několik maminek s malými dětmi a společně jsme strávily příjemné dopoledne. A protože byl ze strany maminek zájem i o odpovědné setkávání s dětmi, které chodí do školky, bude farní dvůr otevřen ve čtvrtek odpoledne.



Plánujeme různé činnosti – ruční práce, cvičení pro děti, práce s netradičními materiály, apod.

Přijďte mezi nás, jste srdečně zvány!

Setkání bude probíhat vždy v úterý od 9.30 do 11.30 a ve čtvrtek od 16.00 do 18.00 hod.

Touto cestou bychom chtěly poděkovat všem, kteří se jakkoliv podíleli na vzniku klubu, či jinak přiložili ruku k dílu.



Jaro

Jožka Tureček

Jaro je velký lásky festival

předvádí se příroda i lidé

Jakby je kdosi k milování zval

Poslechnout Buď sbohem zimní klide

I potok si víc bublá Divočí

jívám dá vodu pro mladé listí

Louky nabízí pastvu pro oči

a tak i morousi neznejistí

Zkrásnělo všecko Ponejvíc ženy

Kupodivu jsou víc přívětivé

Mužský rod je tím oblažený

a touží láskovat Co nejdříve

Poznamenání mřížemi z drátů

Marie Petrová

Za pár dní se uvidíme
po roce dlouhém jak lidský věk.
Za pár dní se uvidíme
na chvíli krátkou jak dětský polibek.

Přijdeme dva.
Představa, kterou jsi si vysnila
a já v pytlovém šatu,
ostříhán dohola,
poznávan mřížemi z drátů.
(Jiří Řehák)

Takto poznávaní nebyli jen političtí věz-
ni, ale s nimi také celé jejich rodiny na dlouhá
léta. Připomeňme si jejich životní příběhy.



Josef Ciprys, nar. 1914, byl odsouzen Státním soudem v Brně za to, že věděl o údajné protistátní činnosti, nepřekazil ji a neoznámil na bezpečnosti. Dostal 8 měsíců vězení, ale prokurátor se odvolal proti nízkému trestu. Nejvyšší soud v Praze mu zvýšil trest na 5 let. Manželka Marie zůstala sama se dvěma dcerami 8 a 5 let. Poněvadž měla nedostatek červených krvinek, nemohla sehnat práci. Po dobu, kdy byl manžel ve vyšetřovací vazbě, byla úplně bez prostředků. Pomáhala jí stařenka a celá rodina. Měli velké štěstí, že domek byl napsán na manželku, jinak by byl zkonfiskován. Trest si odbyl nejdříve v Oslavanech u Brna a pak v Jáchymově. Na žádost o zmírnění trestu byl po tři a půl letech propuštěn na svobodu.

Vrátil se s podlomeným zdravím. Po závalu v dole měl poškozenou nohu. Byl v invalidním důchodu, zemřel ve věku 55 let na následky ozáření z uranových dolů. Manželka ho přežila o 11 let.



Na **Martina Horáková**, strojvedoucího, nar. 1911, vzpomíná jeho dcera z prvního manželství Ludmila. Když byl v lese na houbách, potkal tam Kratochvíla, který ho požádal, aby mu opatřil plán nádraží. Pak přišel jednou k němu domů. I když ho odbyl, že plán nemůže sehnat, nebylo mu to nic platné. Byl zatčen a odsouzen na 7 let vězení. Soud se konal 15. září 1951 v sobotu před lanžhotskými hody. Ludmila měla 18 let a jela nevlastní mamičku podpořit v soudní síni. Při vzpomínce, jak vedli politické vězně v poutech na rukou jako ty nejhorší zločince, jí i po tak dlouhé době vhrknou slzy do očí. Vězni se nesměli vůbec podívat na žádnou stranu a ani pohledem zavadit o rodinné příslušníky. Přijela domů tak vystresovaná, že nebyla schopna jít k hodové zábavě. Když se v roce 1953 dvárala, jela si s budoucím manželem do věznice do Oslavan pro požehnání. Svatbu měla bez vlastní mamičky, která jí zemřela, když jí bylo 5 let, i bez otce.

V době zatčení měl M. Horák s druhou manželkou Rózkou, známou lidovou skladatelkou, 7letého syna Martina a 5letou dceru Boženku. Neměli lehký život. Bydlela s nimi stařenka,

kteřá měla malý důchod, bratr Jan měl menší hospodářství, tak pomáhal materiálně, sama si přivydělávala skládáním písniček. A myslím si, že tyto písničky stvořené v bolesti a utrpení patřily k jejím nejlepším. Po odpykání 4 let ve vězení mu byl zbytek trestu odpuštěn a vrátil se k rodině. Zemřel v 59 letech.



Jakub Tuček, lesní dělník, nar. 1901, byl odsouzen na 10 let vězení. Byl požádán, aby předal dopis hajnému Bornovi, který doručil Fr. Tuček. Trest si odpykával nejprve v Oslavanech u Brna, od roku 1953 v uranových dolech. Tučkoví měli menší hospodářství a dvě krávy, od kterých si prodávali mléko. Manželce Františce byl velkou oporou syn Ladislav, který již tehdy pracoval, a tak pomáhal matce starat se o mladší sourozence. Patnáctiletý František samozřejmě nedostal doporučení na lesnickou školu, musel jít do učení k naftovým dolům. Deera Ludmila měla 12 let a na měšťance jí ředitel Dvořák neustále připomínal, že má zavřeného otce. Po odpykání 4 roků a 2 měsíců zažila rodina nejkrásnější Vánoce v životě. Otec se vrátil k rodině přímo na Štědrý den. J. Tuček pobíral důchod 600 Kč a z toho musel splácet 200 Kč měsíčně za pobyt a stravu ve vězení, poněvadž bylo v nadlidských silách plnit normu. Paní Františka zemřela v 66 letech. Jakub Tuček dožil 86 let v rodině u dcery, která jej s láskou doopatřovala.

Dětství našeho starosty bylo velmi poznamenáno zatčením jeho otce **Františka Hrnčíře**, nar. 1922. Stále se mi v mysli vybavují cesty na návštěvy do Zbýšova u Brna a paní Hrnčířová s malým Františkem, který měl něco málo přes rok. Bolelo nás se sestrou srdce, že tak maličký musí vyrůstat bez tatínka. František Hrnčíř byl odsouzen na 13 let. Jednou se sešel se svým

spolužákem Kratochvílem, který odešel za hranice a vracel se jako vyzvědač. To stačilo k tomu, aby byl obviněn za vlezradu. Přitěžující



okolností bylo, že jeho otec vlastnil pekárnu, kterou v roce 1950 zavřeli. Dostal živnostenskou taxu (12 – 14 let). V roce 1953 převezli vězně na tábor Bytíz u Příbrami. Při 20 dkg chleba na den, černé kávé ráno a večer trochu ovesných vloček, nebylo možné plnit normu. Následoval zákaz dopisů, návštěv a odejmutí kapesného. Manželka musela jít pracovat na pilu. Že byl její otec v té době předsedou MNV bylo spíše k horšímu. Po odpykání 7 let a 7 měsíců se F. Hrnčíř vrátil k rodině a začal svému synovi s láskou a péčí vynahrazovat dobu odloučení. Po velmi dlouhém hledání práce jej nakonec přijali v Transportě, kde vydržel do důchodu. Manželka Božena mu zemřela v 50 letech na zhoubnou nemoc. Těšil se z úspěchů svého syna, který byl zvolen starostou města ve dvou volebních obdobích. I přes pobyt v uranových dolech se dožil 86 let, zemřel v roce 2008.



Jitce Bartošové byly 2 roky a jejímu bratru Jindřichovi 10 let, když jim zavřeli otce. **Jakub Bartoš**, nar. 1914 byl poštovním úředníkem. Byl obviněn z odeslání dopisu poslanci A. Bartošovi a odsouzen na 15 let vězení a kon-

fiskaci majetku. Z rodinného domku v Břeclavi se museli vystěhovat do Lanžhota, kde bydlela i sestra manželky Ludmila. V té době byly ženy většinou v domácnosti a staraly se o děti. S těžkým srdcem a slzami v očích odcházela maminka od svých dětí pracovat do cukrovary. Syn Jindřich nedostal doporučení na studium, musel se jít vyučit. Pan Jakub byl nejdříve v Oslavanech a pak v Příbrami. Jeho dcera Jitka věří, že si otcův návrat vyprosila u Panny Marie na Hostýně, která vyslyšela její prosbu. Skutečně se zanedlouho vrátil. Bylo to v září 1959. Dožil se 69 let.



Bratr Jakuba Bartoše **Josef**, nar. 1921, byl v době jeho zatčení svobodný. Byl odsouzen na 14 let. Na žádost o zmírnění trestu byl za 7 let propuštěn. Po návratu v roce 1956 se oženil s Marií Tučkovou a měli spolu 2 dcery. Manželka vzpomíná na jeho vyprávění, jak ho odvezli přímo z práce, dali mu na hlavu pytel a ponořovali jej do Dyje. Jednou byl tak zmlácen, že upadl do bezvědomí, spoluvězni jej museli křísit. Když se vrátil, byl nespolehlivý, v ČSD, kde předtím pracoval, ho odmítli zaměstnat. Na přimluvu známého jej pak přijali ve Fatře. Pobyt v Jáchymově a časté týrání zanechalo následky na jeho zdraví. Manželka Marie se o něho obětavě starala. Jeho humor a optimismus ho držel při životě, dožil se 84 roků.

Naši rodiče si koupili v roce 1935 hostinec u nádraží a přistavili k němu několik pokojů. Po odsouzení našeho otce **Františka Straky**, nar. 1906, propadl celý majetek státu i přesto, že manželka vlastnila polovinu. Museli jsme být rádi, že nás tam nechali bydlet a my platili

z vlastního nájem. Maminka pracovala jako prodavačka a uklízečka, vedoucí byli dosazováni z řad straníků. Jednou požádal pan kaplan J. Kotulan bratra, který byl ministrant, aby se zeptal otce, zda by no někam zavezl. Že se skrýval před zatčením v Kobylí u rodičů číšníka Křížáka jsme se dověděli až po letech, poněvadž otec nechtěl ohrozit jejich rodinu. Když jej odvážel zpátky, vysadil ho na kraji Lanžhota, kde na něj čekala M. Ciprysová. Pak ještě předal dopis



od pana Kostky výpravčímu Maruškoví, aniž by znal jeho obsah. V září roku 1950 k nám v poledne vtrhli ozbrojení muži. Otce prohledali, rozházeli celý dům, odvezli psací stroj, legálně drženou loveckou pušku a nějaké peníze. Nasadili mu pouta a odvezli, aniž by mu dovolili rozloučit se s rodinou. Státní soud vynesl rozsudek 16 let vězení, konfiskaci majetku a ztrátu živnostenského oprávnění navždy. Nejdříve byl v uhelných dolech ve Zbýšově, potom v Jáchymově, v táboře Bytíz u Příbrami a nakonec pracoval na stavbě nemocnice v Ostrově nad Ohří. O týrání, hladu, zavírání do korekce a stání po dlouhé hodiny při 35° mrazu se už ani nechci rozepisovat. Otec měl při zatčení 82 kg a po roce samovazby pouhých 49 kg. Nemohu zapomenout na návštěvu v Jáchymově, kam jsme po dlouhé době jeli všichni tři sourozenci s maminkou. Když vězně přivázeli, nesmělo se na ně mluvit. Bratr měl 10 let a od radosti, že tatínka vidí, na něj zavolal. Ten moment jsme měli zaraženou návštěvu a jeli jsme s pláčem domů. Sestra musela ve škole stále poslouchat připomínky k uvěznění otce od tehdejšího ředitele. Jeho syn byl její spolužák a při setkání padesátníků se jí za otce omluvil. Byla přijata na střední ekonomickou školu, ale před začátkem školního roku matka dostala dopis, že v důsledku trestního stíhání otce nesmí dcera do školy

nastoupit... Matčina pole nám zůstala, takže jsme měli stále co dělat. Pozemky pomáhali matce obdělávat koňmi její bratři František a Jan a pak sestřin manžel. My jim zase pomáhali při sběru okurek, brambor a při žních.

Maminka před námi dětmi nikdy neplakala. Když se vrátila z nedělní bohoslužby, říkala, že načerpala sílu na celý týden. Otcova matka měla nemocné srdce, utrápila se. Samozřejmě, že žádost o propustku na její pohřeb byla zamítnuta. Sestra dostala mimořádnou návštěvu před svatbou, aby dostala otcovské požehnání. V květnu 1960 byla amnestie a my se konečně dočkali otcova návratu. Já jsem pak v říjnu měla svatbu. Když jsme s manželem stavěli domek, přijeli nám spoluvězni, kteří se vyučili zedníky, pomoci při hrubé stavbě a pak i při omítkách. Z jejich vyprávění by se daly psát celé romány. 10 let těžké práce, týrání a pobyt na uranu podlomilo otcí zdraví. V roce 1964 prodělal čtyři těžké operace u prof. Navrátila v Brně, který nám nedával téměř žádnou naději na přežití. Ale měl úžasně pevnou vůli, chtěl žít a těšit se s rodinou a vnoučaty. Nakonec se dožil 75 let. Zemřel v roce 1982.

Věra Mrázová má na padesátá léta také velmi smutné vzpomínky. V roce 1949 na den sv. Václava odešel starší bratr s bratrancem a 12 kamarády za hranice. Po oznámení bezpečnosti, že byl na hranicích zastřelen, se matka zhroutila. Za měsíc však přišla zpráva ze Salzburgu, že odletají do Austrálie, kde žijí dodnes.

Na Hromnice v roce 1950 zatklí jejího otce **Františka Žaludka**, nar. 1907 a den před tím strýce **Františka Tučka**, nar. 1906. Potom odvezli i její maminku do Břeclavi na zámek, kde ji drželi 14 dní a tvrdě vyslýchali. Věře bylo tehdy 9 let a zůstala sama doma, odkázána jen



na sebe. Dům byl obklíčen estébáky, čekali, že přijde někdo ze zahraničí. Prosila Pannu Marii o pomoc. Druhý den se objevila o tři roky starší sestřenice, které zemřela maminka, bratr odešel za hranice a otce zatklí. Byla jí oporou, zůstala u nich až do doby, než se provdala. F. Žaludek již zmíněného kaplana J. Kotulana ukrýval delší dobu doma a pak se mu podařilo jeho i jiné osoby přepravit přes hranice. Později od něj dostal dopis ze Švýcarska s poděkováním a se zprávou, že je v bezpečí. F. Žaludek byl odsouzen na 15 let vězení. Trest si odpýkával v táboře Bytíz u Příbrami v uranových dolech. F. Tuček, který pomáhal lidem přes hranice, dostal původně trest odnětí svobody na doživotí, později mu byl trest snížen na 18 let. V Leopoldově a Borech bylo snad nejhorší zacházení. Návštěva jednou za rok na 15 minut byla podmíněna dobře odvedenou prací. Oba dva byli propuštěni na podzim roku 1960 na amnestii. V roce 1977 navštívila paní Žaludková syna v Austrálii, manžel již byl nemocen. Po revoluci syn přiletěl do rodného Lanžhota na dva měsíce. Byly to poslední chvíle s maminkou, po jeho odletu brzy zemřela.

Všichni političtí vězni byli rehabilitováni, jejich jména byla očištěna. Někteří již v roce 1968, ostatní až v roce 1990. Bohužel mnohým nebylo dopřáno, aby se toho dožili.

(Na které se v tomto čísle nedostalo, vzpomeneme příště.)

KUTIL NAD KUTILY

Břetislav Osička

Pro dnešní putování jsem si vybral muže s velkým modelářským a kutilským talentem, a to **Františka Kořínka**. Pan František bydlí na ulici Sokolské, kde už jsem jednou byl za jeho ženou Mařenkou, která je velice šikovná

vyšivačka. Tehdy jsem ještě netušil, jakého dovedného manžela má. Rod Kořínků pochází z domu č.10 naproti bývalé obecní školy. Jak sám říká, rod Kořínků je jeden z nejstarších v Lanžhotě. Jeho otec si vzal Annu Strakovou



z Komárnova, z domu s malovaným žudrem, ve kterém nyní bydlí Čadovi. Pochází z pěti sourozenců.

Když byl ve válce jejich dům zničen, dostala rodina umístění do Lednice, kde vychodil základní školu. Pak se zpátky vrátili do Lanžhota. Po základní škole chtěl jít na dřevomodeláře, jenže na okrese byla volná tři místa pro vyučení různých oborů. Vzpomíná: „Na okresním výboru úředník obrátil klobouk, dal do něj lístečky s těmi třemi obory a my jsme si tahali. Vytáhl jsem si opraváře traktorů v Moravských



Budějovicích. Náš obor se během studia třikrát změnil a já skončil jako zemědělský mechanizátor. Po několika zkušenostech jinde jsem se vrátil do Lanžhota a zde jsem pracoval třicet roků v zemědělském družstvu.“

Na otázku, jaké byly jeho první modelářské výrobky, říká: „Nejprve jsem skládal letadla.

V krajské soutěži jsem získal druhou cenu, byl to vyhlídkový let letadlem. Ve škole jsem dělal husitské zbraně, které byly vystavené v pionýrském domě.“ Postupně se začal pouštět do větších strojů. Pro své syny Františka, Zdeňka a Mirka sestrojil většinu strojů, včetně vysokozdvížného vozíku. Pro sebe zemědělskou techniku, od traktorku s vyorávačem brambor až po bagr, auto na zimu, žluté vozítko, které známe z receptáře České televize, uváděného Jiřinou Bohdalovou. Pro ni udělal trojkolo na pohon, další trojkolo patří paní Mikuličové. Pro své vnuky vyrobil trojkolky, kola, motorčky. Pro Zdeňka vyrobil vůz za koně.

Čím je starší, tím více se věnuje miniaturám. Chtěl by udělat veškerou zemědělskou techniku. Zatím má vytvořený pluh, hrabačku za koně, žebříňáky. Koně kupuje v hračkářství, ale chomout dělá sám podle lanžhotských vzorů. Jeho posledním unikátem je mlátička, která je věrnou kopií té pravé, vyráběné u Galusů, je v přesném měřítku a plně funkční. Jediné, co mu nejde, jsou postavičky, které by chtěl umístit na mlátičku. K tomu sestrojil plně funkční lis na slámu.

Závěrem nesmíme také zapomenout na to, že František Kořínek zrenovoval lanžhotský betlém. Figurky opravil, náměstí vyrobil zcela nové. Kostel vytvořil přesně podle poměru z lichtenštejnských plánů. Snad už schází jen zámeček a starý mlýn. Je to neskutečná zručnost, kterou oplývá.

Popřejme mu hodně zdraví, aby svoje plány uskutečnil. Děkujeme za památky, které budou obdivovat i další naše generace.



P R O M Ě N A

Jož. Uher

*Jak bohyně jsi leskem zlata ověšená
a myslíš si, že stáří k tobě cestu nemá.
Však píseň mládí v tobě je jak oběšená
a její radost zůstane už navždy němá.*

*Tvé bosé nohy v lukách nezabrodí
do tůní, co tam zůstaly po velké vodě.
A šohaj, který k zahrádce tě doprovodil,
Ti nezazpívá o lásce a o svobodě.*

*Ba, kdo ví jestli lindičky ti ještě šumí
ve vzpomínání, z břehů říčky tam u mlýna,
když léto svléká k lásce, jak jen ono umí,
a vášní vkládá v horkých nocích klín do klína.*

**Na zlatém lesku vln, nahaté léto se bujně houpe;
v chudobné sukénce děvčátko zlato z nich sněním loupe...**

Život zakořeňuje do člověka neuvěřitelně hluboko jeho dětské strasti i touhy. Když se prvních zbaví a druhé si někdy až ve vysokém věku splní, jakoby se z něho narodil někdo jiný, než jakým byl on sám. To jsou ty v osudech jedinců nevyzpytatelné metamorfózy – proměny, jimiž se jejich nositel buď s někým navždy spojí, po letech odříkání či nevráživosti, nebo roze-



jde s bližními vlastní krve. Nemusí jít pokaždé za přítomnosti sudičky léta, které v těch dětských strastech a touhách nejvíce rezonovalo, ale bývá tomu tak dost často, neboť léto s magií posečených luk, povodněmi na nich a bouřemi nad nimi, poznamenávají lidské duše stigmaty návratů k nim nikdy nekončících...

Kladné ohlasy veřejnosti nás těší a povzbuzují do další práce

Hana Tučková

Kulturní komise Městského úřadu v Lanžhotě již řadu let pořádá různé kulturní akce pro naše občany. Kdo má s pořádáním takových akcí zkušenost, jistě ví, co tato činnost obnáší, kolik lidí je do ní zapojeno. Často se však setkáváme s tím, že účinkujících na pódiu je více než návštěvníků v sále, což není dobrý jev pro organizátory a také to nepovzbudí účinkující.

Za poslední měsíc byly uspořádány velmi zdařilé a hojně navštívené akce – koncert Jiřího Zonygy, oslava Dne matek, Havajská noc a zpí-

vání ženských sborů.

O koncertu Jiřího Zonygy se dočtete na jiném místě tohoto zpravodaje.

Oslava **DNE MATEK** se konala v neděli 10. května na Náměstí. Nebyla to náhoda, že zrovna tato akce byla v neděli dopoledne. Byla to již léta sledovaná zkušenost, že v neděli dopoledne, kdy se vždy tato akce konala, se účastní velmi málo lidí, neboť za příznivého počasí raději jdou někde do přírody než na koncert. Proto jsme se rozhodli pro nedělní

dopoledne. V koutku duše jsme doufali, že návštěvníci si udělají čas, zorganizují si nedělní vaření tak, aby se mohli podívat na vystoupení, které jim bylo přichystáno. A bylo tomu tak. Díky vstřícnosti duchovního otce byla pouze jedna mše svatá, takže všichni věřící mohli



přímo z kostela jít na Náměstí, kde již začala vyhrávat dechová hudba Fialenka. Jednotlivé skladby této mladé dechovky byly proloženy básněmi a písněmi dětí a tanečním vystoupením krojované mládeže. Velký počet diváků přispěl k výborné atmosféře celého dopoledne a ohlas na toto vystoupení byl velmi kladný.

Další vydařenou akcí byla **HAVAJSKÁ NOC**, která se konala na Slováckém dvoře

hospody u Bartošů. Výzdoba pódia, tanečního parketu i přilehlých prostor, které s velkým úsilím připravil pan Břetislav Osička, sklídilo velký obdiv návštěvníků. Rovněž zabezpečení občerstvení bylo velkým úkolem, neboť mělo navodit atmosféru celé této akce. Přípravě míchaných nápojů se věnovali studenti hotelových škol, labužníci mohli ochutnat mořské plody, prostě každý si mohl přijít na svou chuť. Návštěvníci již před začátkem zaplnili všechny připravené stoly. Ani

krátká prudká dešťová přeháňka je neodradila a po oschnutí prostranství akce pokračovala do nočních hodin. Hudební skupina Medunka vhodně vybranými skladbami doplňovala tance osvědčené i nové, které přítomné učila konferenciérka paní Jana Fenčáková. Byly to

základní kroky řeckých tanců apod. Program oživila malá módní přehlídka prodejny Petra z Břeclavi, taneční skupina základní školy se svou pódiovou skladbou pod vedením Marcely Machové a vystoupení tanečníků country skupiny. Celý večer byla výborná nálada mezi všemi zúčastněnými.

V obcích blízkého i vzdálenějšího okolí se kromě mužských sborů tvoří i sbory žen, které

rády zpívají a tuto svou radost se snaží rozdávat i ostatním spoluobčanům. Proto také naše ženy chtějí tradici zpívání ženských sborů v Lanžhotě založit a udržovat. Již v loňském roce, na I. zpívání ženských sborů v rámci oslav Dne matek jste se mohli setkat se sborem z Prušánky a Brodského. V letošním roce to bylo sborů mnohem více. Poslední sobotu v měsíci května



nu s názvem pořadu **TEN VEČER MÁJOVÝ** bylo v Podlužanu vystoupení plné písní a dobré nálady. Ženský sbor z Dolních Bojanovic, Dolních Dunajovic, Hroznové Lhoty, ženský a mužský sbor z Kuklova, mužský sbor z Hrušek a Lanžhota a ženský sbor z Lanžhota svými písněmi za hudebního doprovodu cimbalisty Františka Šuláka vytvořil jedinečnou atmosféru pro zcela zaplněný sál. Vystoupení jednotlivých sborů mělo vysokou úroveň, což diváci patřičně odměňovali potleskem. Přejeme všem účinkujícím, hlavně však našim, lanžhotským zpěvákům, aby jejich vůle zpívat a tím obveselovat ostatní nikdy neutichala, aby své schopnosti předávali dětem, vnukům, prostě mladé generaci, která bude jejich pokračovateli. Ať



z toho, co umí, co je baví. Žáci základní školy vystoupili s jednou ze svých pódiových skladeb, ostatní děti s uměním folklorním.

A co jsme Vám připravili pro další období?

20. června to bude letní večer s country ve dvoře Pizzerie, hraje Colorádo



naplní slova písně „Dědictví otců, zachovej nám Pane“.

V pátek 5. června v odpoledních hodinách předvedly své vystoupení dětské soubory, které v rámci tvrdonských národopisných slavností přijely s vystoupením i k nám, do Lanžhota. Společně s dětmi z naší mateřské školy a žáky základní školy předvedly na Náměstí ukázky

26. června Gala show – zakončení taneční školy paní Fenčákové, v sále restaurace Podlužan

5. července Lanžhot Metoděje Prajky na Slovákém dvoře hospody u Bartošů

12. července krojový výlet chasy na Rybářské baště, hraje dechová hudba Janička

2. srpna O lanžhotský přegulňák – přehlídka lidových vyprávěčů na Slovákém dvoře hospody u Bartošů

23. srpna zahrávání hodů na Náměstí, hraje dechová hudba Brodčanka

Výběr kulturních akcí je široký. Věříme, že si určitě vyberete, uděláte si čas a alespoň některé se zúčastníte, čímž podpoříte nejen pořadatele, ale dodáte jim chuti organizovat tradiční i netradiční kulturní akce pro celou lanžhotskou veřejnost. Těšíme se na setkání s Vámi.

Lanžhotem hřměl rock

Josef Říha

Lanžhot je známý jako městečko zaslíbené folklóru, lidovým zvykům a obyčejům. Co skladatelů, muzikantů a zpěváků lidových písní v Lanžhotě vyrostlo a více či méně se proslavilo. Výčet by byl pěkně obsáhlý. A přesto stačila jedna televizní soutěž, jak je dnes zvykem také patřičně medializovaná, a nejslavnějším naším pěveckým rodákem se rázem stal zpěvák ne písní lidových, ale poněkud modernějších a to tvrdšího bigbítového ražení. Řeč je samozřejmě o Jiřím Zonygovi, který si právě v této soutěži získal svým upřímným projevem nejen ve zpěvu srdce většiny diváků a celou soutěž po zásluze nakonec vyhrál. Nutno podotknout, že s velkou podporou z rodného Lanžhota i celého Podluží.

Od tohoto velkého úspěchu uplynul téměř již rok a z asi nejznámějšího řidiče kamionu u nás se mezitím stal respektovaný zpěvák vystupující po celé republice i za jejími hranicemi. A jako Jirkovo poděkování za uvedenou podporu při soutěži vznikla myšlenka uspořádání koncertu v Lanžhotě. Pořádání se ujalo Město Lanžhot ve spolupráci s fotbalovým oddílem, a tak v pátek 8. května brzo ráno přivezly první nákladáky na „šlajso“ nutný materiál a po sedmi hodinách usilovné práce stálo na fotbalovém stadionu připravené pódium. Kolem čtvrté odpoledne se potom mnoho lidí po Lanžhotě divilo, cože to má soused tak nahlas puštěné rádio, to ale právě probíhaly zvukové zkoušky a dělaly se poslední přípravy. Vše bylo připraveno, počasí přálo ideálně, a tak v podvečer začali na náš fotbalový stadion proudit návštěvníci, aby tento nakonec velmi pěkně zaplnili.

Jako předkrm hlavní produkce vystoupila břeclavská skupina Final Fiction, jejich hudba oslovila především mladší posluchače. Kolem osmé nastoupil na pódium Jirka Zonyga s doprovodnou kapelou Seven z Č. Budějovic, která jej provází na většině jeho štací. Od začátku se do hraní i zpěvu pustili naplno, zazněli skladby jak z Jirkových dřívějších hudebních působení,

tak písničky z jeho vlastní vydané desky, ale také věci převzaté i vlastní nevydané, s kapelou i sólově jen s kytarou. S přibývajícím tmou navíc vynikaly světelné efekty doprovázející skvělý zvuk, a tak jsme měli příležitost sledovat živě i u nás tu pravou hudební show. Koncert byl výjimečný i svou délkou, jen hlavní vystoupení trvalo se všemi přídávky více než dvě hodiny! Teprve až dozněla závěrečná, sborově zazpívaná, „Můj koníčku ryzovraný“, byl opravdu konec. No konec. Jenom hudební, následovala totiž ještě autogramiáda a Jirka ještě téměř celou hodinu podepisoval každému fotku s osobním věnováním.

Celkově lze jistě označit celý koncert za akci velmi zdařilou po všech stránkách. Kdo si jej nenechal ujít, nelitoval a nezbyvá než věřit, že podobná akce nebyla nadlouho poslední.



VYPTÁVEJTE SE!

Jož. Uher

Opět pro některé z vás, děvčata a kluci, skončí základní povinná školní docházka. Ti mladší od vás budou v ní setrávat. Z vás samotných budou jedni pokračovat ve studiu na různých středních a vysokých školách, možná dokonce na univerzitách, druzí půjdou, jak se lidově říká, do učení na řemeslo. Všichni se rozloučíte s prvotním a pro další život nejdůležitějším pramenem poznávání, tedy vzdělanosti. Škola vám byla a je tím, kdo vám dával odpovědi na vaše otázky, nebo i bez vašeho ptaní vám je poskytoval.

Oproti vám předcházejícím generacím a ne až zase tak dávno, připojil se ke škole ve smyslu vědomostmi vás obohacující, na tisíce otázek vám odpovídající, **internet**. Díky počítačům školním, v městských knihovnách, nebo dokonce vašich vlastních. Víc a víc z vás má tento, pro nás starší až fantastický pramen, nepetržitě po ruce. Kdykoliv mu můžete klást otázky, kdykoliv v něm můžete nacházet odpovědi. Dnes a třeba i po padesáti či stu letech, pokud dožijete. Nemůžete nic nenávrtně zameškat, protože pramen zvaný **internet**, oproti člověku, neumírá. Nikdy se vás nezřekne, obráceně tomu být může. Ale myslíte si, že **internet** nebo **tisíce knih v knihovnách** vám poskytnou **úplně všechno**, co byste měli poznat a znát a nést si v paměti do času nejvyššího stáří?

Je tu ještě **jeden pramen, nenahraditelný knihou a internetem, pramen, který není**



věčný, je často tak brzo pomíjivý! TÍM PRAMENEM JSOU VAŠI RODIČE A PRARODIČE, dokonce v dnešním světě dlouhověkých i **PRAPRARODIČOVÉ!** Co vlastně víte o **JEJICH ŽIVOTECH?** Co je vám známo o příbězích a událostech, které oni zažili, dokonce mnozí z nich druhou světovou válku, procházející jejich domovy? Kvůli počítačovým hrám, kvůli internetu a televizi **nemáte na ně čas?** Považujete je za pramen nezajímavý? Varuji vás: přijde doba, kdy se pominou a vy najednou s hrůzou zjistíte, jak vám schází, na kolik vašich otázek už vám nedají odpovědi a druzí vám je nebudou s to dát!

Proto: **vypytávejte se už dnes! Zítřka může být pozdě...**

Čtení, čtení... nad ně není

- rady a tipy pro všechny, kterým leží vztah dětí ke knihám na srdci...

Jaroslava Bartošová

Příklady táhnou – čtoucí dospělý je pro dítě ten nejlepší příklad, že čtení knih je činnost samozřejmá a běžná součást života.

Zapojte celou rodinu – číst dětem nemusí pouze rodiče, můžete zapojit babičky, dědečky, strýčky, tetičky, starší sourozence, kterým již čtení nahlas nedělá problémy.

Správný výběr

– čtení vybírejte podle toho, co dítě zajímá, co ho baví. Nemusíte číst jen pohádky a příběhy. Číst nahlas se dá i naučná kniha o zvířatech,



dinosaurech, vesmíru, autech nebo kovbojích.

Staňte se herci – měňte hlasy a intonaci, šeptejte, zvyšujte hlas, vymýšlejte si. Překvapivou změnou příběhu, který už dítě zná, probudíte jeho zvědavost a zájem.

Vysvětlujte – je důležité, aby dítě rozumělo textu, proto nepodceňujte vysvětlování slov, která mohou být pro malého čtenáře neznámá.

Povídejte si s dětmi o obrázcích – v knihách pro děti jsou ilustrace velmi důležité, proto je při čtení nevynechávejte. Příběh takovou „odbočkou“ nijak neutrpí.

Dejte knihu dítěti do rukou – kniha má být přítelem, nikoli věcí nedotknutelnou. Pokud jste zvolili knihu přiměřeně k věku dítěte, nemusíte se bát, že ji nějak ublíží. Pro nejmenší děti jsou vhodné knihy – hračky nebo leporela s tvrdými deskami.

Jedno místo – pro dětské knížky doma najděte jedno místo, kam je budete ukládat. Knihy půjčené z knihovny by měly být na hromádce zvlášť.

Čtěte pravidelně – odborníci doporučují nejmeně 10 minut každý den a to v dobu, kdy

na to budete mít klid a bude to pro vás i naslouchajícího potěšení. Nejvhodnější čas je prý před spaním.

Sdílejte četbu se staršími dětmi – děti, které už čtou samy, povzbuzujte, aby vám předčítaly zajímavé nebo vtipné pasáže z právě rozečtené knihy.

Tvořte si – pracujte s tím, co jste s dětmi přečetli i při jiných volnočasových aktivitách. Doporučit lze například ruční tvoření (malování obrázků podle textu, vyrábění záložek), návštěvy muzeí, výběr filmů atp.

Motivujte – slibte dítěti, že když dočte knihu, pustíte si film, který podle ní byl natočen. A nemusí jít jen o hollywoodské thráky pro starší děti, na DVD jsou třeba příběhy z Večerníčků.

Čtení = potěšení – čtení má být pro všechny zúčastněné potěšením, nikoli stresovou záležitostí.

(Zdroj: Městská knihovna v Praze)

...přilísne množství mechanické zábavy otupuje lidské duše, neboť nevyžaduje nijakého úsilí od jejich obraznosti.

(Bruce Marshall: Plná slávy)

Marek čte rukama

Jaroslava Bartošová

Jistě jste si milí čtenáři všimli, že často ve zpravodaji propagují čtení, jak se na knihovnici sluší. I v dnešním zpravodaji se snažím zdůraznit důležitost četby u dětí. V tomto článku chci také psát o čtení, ale nejen o něm.

Číst se dá různě, i když se to nezdá. Samozřejmě, že většina lidí čte očima. Ale já jsem už propagovala ve zpravodaji i čtení ušima, což je vlastně poslouchání knih, které jsou namluvené na zvukových nosičích, kazetách, CD nebo MP3. Ale číst se dá také rukama. Zdá se to někomu divné? Je tomu skutečně tak. Rukama čtou nevidomí lidé, přestože jsou v dnešní technické době i modernější způsoby. Písmu, ve kterém jsou knihy pro nevidomé psány, se říká Braillovo. Je pojmenováno

podle francouzského učitele Louise Brailly, který poté, co v dětství ztratil zrak, v patnácti letech vytvořil toto písmo úpravou francouzského vojenského systému umožňujícího čtení za tmy. Funguje na principu plastických bodů



vyražených do papíru, které čtenář vnímá hmatem.

Pravidelní a dlouholetí čtenáři i našich dřívějších zpravodajů si možná vzpomenu, že kdysi (bylo to před 10 lety) napsala E. Šupinová článek o chlapci, který od narození nevidí. Tím chlapcem je **Marek Verbík**. Tehdy navštěvoval školku a letos už končí základní školu. V prosinci mu bude 17 let. *Ale život jde dál. Na všechno se dá zvyknout, i když to ze začátku bolí*, napsala před lety E. Šupinová. Ano, rodina už Markův handicap ani jako handicap nevnímá. Maminka Světlana říká: „Když vidím jiné postižené děti, které jsou na tom daleko hůř, vždycky si uvědomím, že Marek zase na tom tak špatně není. Je soběstačný a co ještě nedokáže, to se naučí na střední škole, na kterou po prázdninách nastoupí.“

A teď trochu k tomu čtení. Marek čte pravidelně a docela dost. Během školního roku musí přečíst každý žák deset knih. Když nestihne v prvním pololetí pět knih, musí přidat v pololetí druhém. Když ne, je to znát na známkách. A Marek je ctižádostivý, čte a učí se rád, má vyznamenání, takže ho nikdo nutit do čtení nemusí. Výběr knih v Braillovu písmu ale není takový, jaký mají děti bez zrakového postižení. To, že Marek čte hodně se projevilo v jeho úspěchu na olympiádě ve čtení zrakově postižených, kde se dvakrát (v r. 2006 a 2008) umístil na krásném 4. místě. Soutěže se účastní pět škol pro zrakově postižené z České republiky a pořádá ji škola v Praze.

Utajený Lanžhot

Jan Třetina

Za doby vlády komunistického režimu byla někdy vydána různá usnesení, která nyní působí úsměvným dojmem. Chtěl bych vás se dvěma případy, které se staly v Lanžhotě, seznámit.

Lanžhot byl známý jako místo, odkud se převáděli občané, kteří nesouhlasili s politickým režimem, a to jak za Protektorátu, tak i po únoru 1948. Nevím, kde se zrodil nápad odstranit všechny nápisy, které informovaly, že naše obec se jmenuje Lanžhot. Byly odstraněny ta-

A jaké další záliby Marek má? Nejvíc ho baví hudba a z žánru je to dechovka, z kapel je jeho favoritem Moravanka. Ale má rád i jiné hudební žánry. Rád poslouchá třeba Kabáty, Fleret, poslechne si i techno. Jen vážnou hudbu moc nemusí. Hraje na klávesy a na bubny. A hra na bubny je asi i jeho nejoblíbenějším koníčkem. Také má rád fotbal a velmi rád ho poslouchá se svým dědou, umí dobře lyžovat, plavat, takže ani sportům se nevyhýbá.

Se školou jezdí každý rok na jiné místo na školu v přírodě. Každý rok mají jiné téma, kterému se věnují, a užijí si při tom i spoustu legrace. Jeden rok byli např. za piráty, jindy jako Asterix a Obelix.

I zrakově postižení se učí pracovat na počítači, vyhledávat informace z internetu, jen styl práce je trochu jiný. Jejich počítač je speciální se zvukovým výstupem do sluchátek. Učí se psát všemi deseti tak jako každý jiný, ale veškeré ovládání funkcí je pomocí kláves F. Do sluchátek dostávají pokyny, kterými se řídí. Marek z internetu rád poslouchá živé vysílání rozhlasu.

Po prázdninách půjde Marek na střední školu na obor pracovník ve zdravotnickém zařízení – pečovatel, kde se naučí všemu, co potřebuje k běžnému životu, aby se o sebe uměl sám postarat – vařit, prát, žehlit. Přejeme mu, aby se mohl v životě věnovat tomu, co ho baví, aby našel dobré uplatnění. Když jsem s ním mluvila, cítila jsem z něj optimismus a radost ze života. Je to veselý, zvědavý chlapec. Tak ať ho radost nikdy neopustí.



bule s tímto názvem na okraji obce a dokonce i nápis na měšťanské škole, kde byl nápis Lanžhot svým dětem... nahrazen nápisem Občané... Zůstal jen nápis na železniční stanici. To mělo zmást občany, kteří chtěli opustit republiku, aby nevěděli, kde se nacházejí. Fakt byl, že se toto usnesení projednalo i v radě MNV. Na druhý

den po usnesení jeden z radních ráno vyšel před svůj dům. Zastavil před ním řidič osobního auta a zeptal se, zda se nachází v Lanžhotě. Občan mu odpověděl, že neví. Řidič se zeptal, zda je z Lanžhota. Odpověď zněla ano. Řidič nechápavě hleděl na občana. Ten se zeptal ke komu jede. Řidič odpověděl, že do obchodu Kopřivy. Radní mu řekl, ať jede ke kostelu a odbočí doleva a tam se nachází tento obchod. Řidič sedl do auta a odjel. Co si myslel, to můžeme předpokládat. Tento rozhovor vyslechla i manželka radního a zeptala se, co to mělo znamenat a co si dotýčný o něm pomyslí. Radní odpověděl, že ho to nezajímá, neboť nemůže vědět, zda to nebyl nějaký provokatér.

Druhý případ se stal zase po skončení schůze rady. Mezi pomocníky pohraniční stráže působily i některé ženy, které byly někdy aktivnější než muži. Když radní vycházeli z radnice, tyto ženy upozornily jednoho radního, že se v jednom domě na Kostické ulici děje něco podezřelého. V jednom domě se svítí, avšak když k domu přijdou, v okně se zhasne. Radní tomu nevěřil a šel se s nimi přesvědčit. Skutečně se to tak odehrálo. Našel však vysvětlení. V okně se odráželo světlo pouliční lampy. Když přišli blíž, vyšli s dosahu odraženého světla a tím okno zhaslo.

Tyto případy nejsou vymyšlené, opravdu se staly a byly mi vyprávěny dotýčným občanem, který již nežije.

Plynutí času

Jožka Tureček

*Zestárnou a zmizí pamětníci
co už z dřívějšíka znají dědinu
Ti kteří by dnešku mohli říci
jak těžké bylo žít rodinu*

*I přesto s potěchou vzpomínají
na dobu hořkosladké mladosti
Ač dny nemijely jako v ráji
kde neznámé slovo „starosti“*

*Navzdory komářímu dovádění
večer chodila chasa Zpívala
A z mokřin se neslo žabí pění
Ve dne na kládách děcka sedala*

*Avšak družnost je už minulostí
vlivem televizního signálu
Jsou jiné hodnoty ku radosti
A čas běží Ne zrovna pomalu*



Foto František Ciprys

Uděláme další krok v třídění odpadů – šetřeme naše životní prostředí pracovníci sběrného dvora

V současné době se provádí rekonstrukce sběrného dvora v Lesičku, kde se bude po jeho dokončení odebrat řádně tříděný odpad do určených kontejnerů, tj. sklo, papír, textil, kovy, barevné kovy, pneumatiky, televizory, ledničky, mechanické prostředky, velkoobjemový odpad, polystyren, dále zde budou plochy pro zpraco-

vání stavební suti atd. Proto už dnes by si měli občané promyslet, jak musí výše uvedený odpad třídit. Budou si muset uvědomit, že



nově vybudovaný sběrný dvůr si nemohou plést se smetištěm, jak si doposud někteří představují a pletou, třebaže jsou na to upozorňováni. Dovězený odpad se bude řádně kontrolovat. Často jsme v současnosti při kontrole dovezeného odpadu osočováni a napadáni, ale skutečnost je taková, že např.



někdo přiveze trávu nebo hadry a vespod je skryt odpad, za který by se slušný člověk musel stydět. Tito občané se měli zúčastnit výstavy, kterou pořádali žáci základní školy minulý rok

na Náměstí, aby viděli, jak se má odpad třídit, nebo si pořádně přečíst letáky, které jim byly předány při placení odpadů na městském úřadě. Mnozí si také neuvědomují, kolik musí město za odvoz zaplatit. Proto by se v budoucnu nějaká ta koruna měla za tento odpad platit, jak je tomu i v jiných obcích (Kostice, Tvrdonice atd.) a rozlišovat tak, kdo doveze kontejner odpadu a kdo tři pytle PET lahví za rok. Proto třídme odpad, jak stanoví vyhláška, a bude spokojenost na obou stranách. Na závěr bychom chtěli upozornit na nešvar dnešní doby, a to jsou krádeže. Proč, když někdo má zájem o nějaký odpad, nepřijde přímo za námi, abychom mu umožnili si jej odvézt, ale musí se do dvora vloupat a zničit přitom plot? Je jednodušší plot rozstříhat?

XXX. výstava vín Podluží Jaroslava Třetina



Ve dnech 18. a 19. dubna se uskutečnila v Lanžhotě v sále Podlužanu jubilejní XXX. výstava vín Podluží. Svě vzorky vín zde představili veřejnosti vinaři všech začleněných obcí. Zájem o výstavu projevili i vinaři mimo Podluží, takže bylo zde možno ochutnat i vína z dalších obcí podoblasti slovácké, velkopavlovické, mikulovské, znojenské, či zahraniční vzorky z Rakouska a Slovenska. Vína byla ohodnocena 32 odbornými komisemi pod dohledem ing. Josefa Balíka ze Zahradnické fakulty Lednice. Vyhodnocení šampionů pak provedla 11členná

subkomise v čele s hlavním someliérem Národního vinařského centra ing. Markem Babiszem. Ta rozhodla, která vína si odnesla vavříny této přehlídky.

Šampionem mezi bílými víny se stalo Chardonnay pozdní sběr Jaroslava Doležala z Hrušek, mezi červenými Merlot ročníku 2007 Víta Pavky z Mikulčic. Nejlepší kolekcí vín se představilo Vinařství Josefa Uhra z Lanžhota a získalo tak cenu senátora ing. Jana Hajdy. Cenu starosty města za nejlepší víno z Lanžhota si odnesl Miroslav Svačina ml. ze Veltlínské zelené, výběr z hroznů.

Nejlépe hodnoceným vínem mimo region Podluží se stal Cabernet Sauvignon, výběr z bobulí od Ferdinanda Rihy z Kopčan.

Výstava byla podle ohlasu návštěvníků na dobré úrovni, k čemuž napomohly dostatečné prostory sálu a terasy restaurace a díky zapůjčeným chladičím boxům stála teplota vystavovaných vín. K dobré náladě rovněž přispěly ve večerních hodinách cimbálové muziky Husaři a CM Jožky Severina. S nadšením byl návštěvníky hodnocen také nedělní koncert mladých muzikantů z dechové hudby Fialenka. Podle



vyjádření zástupců vinařských spolků regionu, zúčastněných na organizační schůzce, lze konstatovat, že pořadatelé úspěšně připravili a zvládli tento vinařský svátek a přispěli touto akcí k prestiži vinařů Podluží a města Lanžhot.

Výstavní výbor proto děkuje všem, kteří se nějakou formou na výstavě podíleli, zejména svými vzorky, dary do tomboly, fyzickou pomocí při instalaci a v neposlední řadě též návštěvníkům, kteří nás po oba dny navštívili. Škoda jen, že jich bylo tak málo z Lanžhota.

Bude dost medu?

Pavel Bartoš

Letošní rok nezačal pro některé včelaře zrovna nejlépe. Po vyšetření vzorků měli příšly výsledky, kde byla dvě stanoviště pozitivní na nemoc moru včelího plodu. Jak již mnozí víte, tato nemoc se na člověka nepřenáší, ale pro včelstvo je velmi nebezpečná. Je to bakteriální nákaza, která se v nakaženém včelstvu velmi rychle šíří a postihuje plod, který hyne již před vylihnutím. I po více než 30 letech existence bakterie v nevhodných podmínkách stačí pro její další vývoj přenesení do prostředí příznivého pro vývoj a pak propuká nákaza velmi rychle ve všech včelstvech na stanovišti. Jedině rychlým zásahem ihned po zjištění nemoci – likvidací veškerého včelařského zařízení, inventáře živého, mrtvého, vosku, úlů, včel i nářadí pomocí ohně s následnou desinfekcí - lze nákazu zdolat. Na břevlavském okrese bylo letos takto zlikvidováno více než 100 včelstev na 10 stanovištích.

I přes tyto problémy ale věřím, že se včelaření bude i nadále rozvíjet.



NEPŘÍTEL UŠÍ A KULTURY

- ulka -

Nedávný hlavní koncert našeho rodáka a vítěze X-FACTORU **JIRKY ZONYGY**, včetně jeho tak zvaných „předskokanů“, byl nesen, díky zvukovým aparaturám, maximálním fortissimem! Ty ničím nezastavitelné zvukové decibely, vyrážející večerem a nocí vzhůru na Lanžhot z travnaté plochy fotbalového hřiště na Šlajsi, demolovaly klid v celé jeho oblasti, snad až po Bařinu a Jazerko. Jaká marnota některých diváků, provizorně si ucpávajících uší špunty,

„užmolených“ z papírových kapesníčků. Měli dojem, že se přes ně valí jedno stádo slonů za druhým. A „viďa“ kolem sebe tu pubertální omladinu, ptali se v duchu, kolik z ní bude ve čtyřiceti nahluchlých stařečků a stařenek.

Onehdy mne na ulici zastavili manželé, mně generačně blízcí, aby mne požádali, abych do zpravodaje napsal asi toto: Moc rádi jsme chodívali k muzikám, na přehlídky dechovek nebo ženských a mužáckých sborů. Skutečně

rádi. K potěšení a radosti. Jenže od té doby, co muzikantům zesílují zvuk jejich hudebních nástrojů mikrofony a přes bedny reproduktorů do nás mlátí jako cepy, hlava nehlava, ucho neucho, ztratili jsme chuť do sálů takto hřmících, chodit. Z televize, rádia, z magnetofonu si můžeme milovanou dechovku nebo cimbálku pustit v takovém zvukovém nastavení, že to, co posloucháme, nám hladí duši jako šohajova dlaň dívčí vlasy a ne že jí je z hlavy vyškubává i s canglíčkama. Už si jeden z vedení naší radnice ve zpravodaji stěžoval, jak u nás ubývá na koncertech diváků – posluchačů. Jak by ne? Vždyť jde na nich kvůli tomu kraválu o uši. Ba co, lidé se slabším srdcem, aby měli strach i o ně! Možná, že tento náš důvod nezájmu o programy dechovek třeba v Podlužanu není jediný a nejdůležitější, ale naši nechutť určitě ospravedlňující.

Co dodat? Hluk, i ten hudební, je opravdu nepřitelem ne toliko uší, ale i kultury samotné,

protože člověka terorizuje, místo toho, aby s ním prostřednictvím tónů hudebních nástrojů a lidských hlasivek rozmlouval, třeba ve shodě se slovy písně, kterou mu přináší. V dlaních, ne v boxerských rukavicích!

Naše sály přece nejsou ringy pro boxery! Budou se lidé do nich vracet, když páni kapelníci dají těmto zvukovým rohovníkům hodně dlouhou pauzu?



Foto J. Halady

Masarykova základní škola informuje

Eva Klvaňová

V úvodu bych dokončila výčet akcí, které se uskutečnily ještě v měsíci březnu.

BŘEZEN

je Měsícem knihy a internetu, proto také jednotlivé třídy přišly na besedy do místní knihovny, kam je každoročně zve naše knihovnice Jaroslava Bartošová. Letos připravila povídání o knížkách Ondřeje Sekory, o pověstech Podluží.

12. března navštívila hodiny anglického jazyka rodilá mluvčí z Walesu Claire Humpries.

18. března se okresního kola zeměpisné olympiády zúčastnili Milan Černický, patří mu 6. místo v kategorii B, a Tomáš Bernát, ve své kategorii C skončil na 10. místě.

23. března se konalo v Břeclavi okrskové kolo sálové kopané žáků 7. - 9. ročníku. Naši hráči skončili na 3. místě.

DUBEN

3. dubna vystoupil v tělocvičně se svým výchovně vzdělávacím koncertem profesionální

bubeník a muzikoterapeut Ivo Batoušek se svými spoluhráči ze skupiny Jumping Drums. Soubor vznikl v roce 2000

v Bruntále. Dnes patří, zejména díky unikátnímu hudebnímu stylu s prvky „zenového bubnování“ a dramaturgii jednotlivých koncertů, mezi evropskou špičku.

Program Jumping Drums je strhující ukázkou autorských skladeb inspirovaných japonským národním souborem bubeníků KODO, ale i brazilskou, africkou, rockovou a taneční hudbou.

7. dubna vyrazili vybraní žáci do Brna na expedici KARAKORAM. Zvítězili a koncem dubna za odměnu zhlédli v brněnském planetáriu program „Geometrická optika. Slunce.“

8. dubna postoupili žáci 7. - 9. ročníku z kvalifikace do 1. kola Coca-Cola cupu. Fotbalový turnaj „Coca-Cola Školský pohár 2009“



je organizován na území ČR. Turnaj je určen pro žáky a žákyně II. stupně základních škol a prvních až čtvrtých ročníků víceletých gymnázií. Mohou se do něj přihlásit všechna školní družstva s výjimkou škol se sportovními třídami zaměřenými na fotbal. O celkovém vítězi rozhodne finálové utkání, které bude součástí závěrečné fáze - finálového turnaje, jehož se zúčastní 16 nejlepších družstev. Patronem letošní soutěže je Tomáš Necid.

Žáci speciálních tříd tento den pracovali na projektu z dopravní výchovy.

14. dubna se Břeclavi uskutečnila Kinderiáda, atletické závody pro žáky 1. stupně.

Odpoledne se uskutečnila tradiční soutěž školní klubu „Velikonoční hody vejcem“.

16. dubna hráli v lanžhotské hale žáci a žákyně 4. – 5. ročníku okrskové kolo ve vybíjené. Naším se letos nepodařilo dál postoupit.

22. duben byl důležitý zejména pro devátáky. Konala se totiž 1. kola přijímacích zkoušek na střední školy.

Zároveň proběhl celodenní projekt Den Země, jehož se zúčastnili všichni žáci školy.

23. dubna se konalo v Břeclavi okrskové kolo dopravní soutěže mladých cyklistů. Naše družstvo starších žáků skončilo na 7. místě. Mladším se dařilo lépe, ze 3. místa postoupili do okresního kola. To se konalo 7. května v Mikulově, tady skončili na 8. místě.

24. dubna - 1. kolo Coca-Cola cupu ve Velkých Pavlovicích – žáci postoupili do 2. kola.

28. dubna přijeli do školy atleti z břevlavského oddílu a pod vedením trenéra Jiřího Petrjánoše testovali žáky z 1. – 5. tříd v atle-

tických disciplínách.

29. dubna v Břeclavi proběhly hned dvě zajímavé akce: Okresní přebory žactva a dorostu v atletice a tradiční Setkání s uměním. Z atletických přeborů přivezli naši sportovci tři zlaté medaile: Marcela Cibulová – vrh koulí – mladší žákyně, Petra Morávková – vrh koulí – starší žákyně, Darek Škrobáček – skok daleký – starší žáci a tři bronzové medaile: Matěj Hrazdil – vrh koulí – mladší žáci, Pavlína Kováčová – hod kriketovým míčkem, Lukáš Uher – vrh koulí – starší žáci. Setkání s uměním se letos neslo v duchu setkání s filmem, naši žáci se zúčastnili výtvarné a taneční části.

30. dubna kreslily děti ve školní družině Knihu mého srdce.

KVĚTEN

4. května odjeli šestáci a sedmáci do Brna, kde pro ně byl připraven ve školském zařízení pro environmentální vzdělávání Lipka projekt Voda.

Ve stejný den proběhlo zahájení desetihodinové lekce pro budoucí prvňáčky – přípravný kurz.



5. května zašli devátáci do knihovny na besedu nad knihou Radka Johna Memento. O dva dny později stejný pořad absolvovali žáci speciálních tříd.

6. května zhlédli v brněnském divadle Polárka žáci 1. stupně pohádku Urašima a mořská princezna.

Na hřišti Tatanu Poštovní proběhlo okresní kolo v minikopané. Mladší žáci se neumístili, starší skončili třetí.



12. května v tělocvičně vystoupil herec Vít Chadima se svou dramatizací románu Memento. Šlo o součást protidrogového programu, byl tvrdý až drastický, ale přesně takový, jaká je skutečnost. Žáci sledovali pořad jedním dechem a uvědomili si krutou realitu.

Ve školní družině odpoledne soutěžili žáci 4. – 5. ročníku ve twisteru.

13. května navštívili žáci speciálních tříd pana Kostku, který je seznámil v rámci hodin vlastivědy a dějepisu s výzbrojí a výstrojí našich vojáků za 2. světové války.

15. května odjely dvě štafety našich žáků do Lužic na závody na kolečkových bruslích.



Mladší štafeta přijela na 3. místě, starší na 2. místě.

Ve Valticích skončili chlapci v košíkové na 2. místě.

19. května uspořádaly pro žáky 9. ročníku Hantály výchovně vzdělávací program zaměřený na ochranu životního prostředí, nakládání s obaly, odpady a elektrospotřebiči. Žáci navštívili jednotlivá střediska firmy: skládku odpadu S-003, S-NO, středisko svozu, promítání filmu o zpracování a využití odpadů. Program zakončilo fotbalové utkání mezi Lanžhotem a Kobylím. Kobylí zvítězilo 2:1.

Odpoledne kreslili žáci 1. stupně své obrázky křídami na chodníku před školou.

Na mezinárodní soutěži stolního tenisu Sekuláčik 2009, za účasti tenistů Slovenska, Rakouska a České republiky, zvítězila ve své

kategorii Denisa Pyskatá.

20. května proběhl předběžný nábor žáků 1. a 2. tříd do LŠU v Břeclavi (s výukou v Lanžhotě).

Žáci 9. tříd přešli v rámci výuky zeměpisu Pálavu.

21. května připravili záložáci z posádky v Bučovicích pro všechny naše žáky branný závod „Memoriál Jana Hlavenky“. Vojáci v záloze předvedli ukázkou ze svého výcviku a žáci si mohli prohlédnout část vojenské výzbroje.

22. května vyjeli deváťáci v rámci výuky tělesné výchovy na kolech do Lednicko-valtického areálu.

23. května se uskutečnila v místní hale taneční soutěž „Pódiová skladba“, za účasti tanečníků z Břeclavi, Valtic, Brna, Kútů, Gbelů, Velkých Bílovic a Petrovy Vsi. V této konkurenci dívky z Lanžhota obsadily dvě druhá místa.

25. května 2. kolo Coca-cola cupu v Žarošicích - žáci postoupili do 3. kola

Žáci 1., 6., 7. ročníku a speciálních tříd viděli ukázkou výcviku policejních psů.

Žáci speciálních tříd si prohlédli exponáty v místním muzeu.

26. května v kině Koruna v rámci projektu Svět 3000, zhlédli žáci unikátní pořad Indie – perla Orientu.

29. května připravili pracovníci autoškoly v Lednici testovací i praktickou část dopravní výchovy pro žáky 4. a 5. ročníku.

Žáci 7. třídy se zapojili do úvodní výtvarné části přeshraničního projektu „Země, voda, vzduch“. Během školního roku se výtvarných soutěží zapojili děti výtvarného kroužku (Namaluj nejkrásnější sluníčko, Jak to vidí šelma, Příhody lišky Bystroušky, Bylinky naší zahrádky).

Už ve květnu vyjely některé třídy na školní výlety, další se chystají vyrazit v červnu. O školních výletech, atletických přeborech Podluží, které jsou naplánovány na 22. a 23. června, a o závěru školního roku zase až v příštím zpravodaji.

Přehled rozmístění žáků na střední školy

Jméno žáka	Škola	Studijní - učební obor
Bartoš Jakub	SOŠ a SOU Edvarda Beneše Břeclav	Elektrotechnika
Bátěk Tomáš	Střední odborná škola oděvní Strážnice	Propagační výtvarnictví-aranžování
Bernát Tomáš	Gymnázium Břeclav	Všeobecné gymnázium
Ciprys František	SOŠ a SOU nábytkářské Rousínov	Uměleckořemesl. zprac. dřeva – truhlář
Hofer Ladislav	SOŠ a SOU Edvarda Beneše Břeclav	Obráběč kovů
Hrubý Roman	SOŠ vinařská a SOU Valtice	Vinohradnictví
Koždál Radovan	SOŠ a SOU Edvarda Beneše Břeclav	Strojírenství
Polách Tomáš	Integrovaná střední škola Hodonín	Kuchař-číšník
Prajka Marek	SOŠ a SOU Edvarda Beneše	Provoz a ekonomika dopravy
Stodůlka Jakub	SŠ Integrovaná technologie Brno	Informační technologie
Šudrla René	SŠ informačních technologií Brno	Informační technologie
Trubač Petr	Střední škola polygrafická Olomouc	Polygrafie
Uher Lukáš	SOŠ a SOU Edvarda Beneše Břeclav	Obráběč kovů
Hostinská Blanka	Obchodní akademie Břeclav	Obchodní akademie
Hostinská Šárka	SŠP a Umělecká a VOŠ Hodonín	Stavebnictví
Jurošková Michaela	Obchodní akademie Břeclav	Ekonomické lyceum
Machová Lucie	Obchodní akademie Břeclav	Obchodní akademie
Němečková Jana	Integrovaná střední škola Hodonín	Kuchař-číšník
Poláčková Petra	Gymnázium Břeclav	Všeobecné gymnázium
Uhrová Iveta	Obchodní akademie Břeclav	Ekonomické lyceum
Uhrová Lenka	Obchodní akademie Břeclav	Ekonomické lyceum
Uhrová Veronika	Střední odborná škola oděvní Strážnice	Propagační výtvarnictví-aranžování
Zbytovská Zuzana	Střední odborná škola oděvní Strážnice	Modelářství a návrhářství oděvů
Beneš David	SOŠ vinařská a SOU Valtice	Vinohradnictví
Bilkovič Petr	Integrovaná střední škola Hodonín	Prodavač
Buchtík Lukáš	SOŠ a SOU Edvarda Beneše Břeclav	Strojírenství
Hakala Miroslav	Střední škola potravinářská Brno	Řezník - uzenář
Hrdý Lukáš	SOŠ a SOU Edvarda Beneše Břeclav	Strojní mechanik
Hrubý Michal	Integrovaná střední škola Hodonín	Truhlář
Kořínek Zdeněk	Obchodní akademie Břeclav	Ekonomické lyceum
Lenkovič Josef	SOŠ a SOU Stavební Brno	Zedník
Obdržálek Tomáš	SOŠ a SOU automobilní Kyjov	Dopravní prostředky
Osička Vojtěch	SOŠ vinařská a SOU Valtice	Vinohradnictví
Sobotka Lukáš	SOŠ a SOU automobilní Kyjov	Mechanik opravář motorových vozidel
Straka Marek	SOŠ a SOU Edvarda Beneše Břeclav	Elektrotechnika
Šesták Jakub	Integrovaná střední škola Sokolnice	Autoelektrikář
Vlašic Tomáš	SOŠ a SOU Edvarda Beneše Břeclav	Strojní mechanik
Holobrátková Kateřina	Obchodní akademie Břeclav	Ekonomické lyceum
Jahodová Kateřina	Obchodní akademie Břeclav	Obchodní akademie
Kostková Andrea	Soukromá střední odborná škola Břeclav	Ekonomika a podnikání
Kostková Elisabet Marie	Gymnázium Velké Pavlovice	Všeobecné gymnázium
Labudová Dagmar	VOŠ, SOŠ a SOU Zdenec	Cukrář
Ondryšková Jana	Střední škola pro zrakově postižené	Masér sportovní a rekondiční
Škrobáčková Marie	Střední odborná škola oděvní Strážnice	Modelářství a návrhářství oděvů

Tučková Michaela	Gymnázium Břeclav	Všeobecné gymnázium
Venglovičová Klára	Soukromá střední odborná škola Břeclav	Kosmetické služby
Rampáčková Michaela	Soukromá střední odborná škola Břeclav	Kadeřnice
Breušová Alena	SOS obchodu, služeb a SOU Strážnice	Hotelnictví
Tučková Alexandra	Střední odborné učiliště Mikulov	Kuchař - číšník
Dřevová Claudie	Gymnázium Břeclav	Osmileté gymnázium
Hlavinková Marie	Gymnázium Břeclav	Osmileté gymnázium
Kuhnová Klára	Střední odborné učiliště Mikulov	Cukrářské práce
Leissová Denisa	Odborné učiliště Cvrčovice	Zahradnické práce
Magyarová Ivana	Střední odborné učiliště Mikulov	Pečovatelské práce
Macejková Lucie	Střední odborné učiliště Mikulov	Kuchařské práce
Slabý David	Střední odborné učiliště Mikulov	Zednické práce
Fečkanin Tomáš	Střední odborné učiliště Mikulov	Kuchařské práce
Podlesáková Jana	Střední odborné učiliště Mikulov	Pečovatelské práce
Kalužiková Jana	Střední odborné učiliště Mikulov	Cukrářské práce

Krátce z Regionu Podluží

Martina Polachová

V uplynulém čtvrtletí se na Podluží událo mnoho zajímavých společenských akcí pod záštitou Regionu Podluží.

V neděli 5. dubna se konala v Kosticích každoroční Přehlídka dětských folklorních souborů Podluží za účasti 13 souborů: Jatelinka z Moravské Nové Vsi, Velká a Malá Kordulka ze Starého Poddvorova, Žižkovjének, Kostičánek, Pomněnka z Tvrdonice, MŠ Tvrdonice, MŠ Lužice, Lužičánek, Duběnka a Poupata z Hodonína, Charvatčánek, Břeclavánek I a II. Do krajského kola postoupily Jatelinka a Velká Kordulka. Záznam z přehlídky na 2 DVD nosičích, určený k zakoupení, bude zpracovatelem předán do kanceláře svazku obcí počátkem měsíce června. Pokud máte zájem, můžete si DVD objednat na telefonu 777 328 062.

Dne 16. května se v Břeclavi – Poštorné pod záštitou Koňarů uskutečnil další ročník Přehlídky mužáckých sborů Podluží. Program patřil k velice zdařilým ukázkám podlužáckého folkloru a zpěvnosti zdejšího kraje. Příští ročník by se měl uskutečnit v Moravské Nové Vsi.

Dne 17. května pak v Lužicích v areálu Lidového domu proběhla Soutěžní přehlídka dětských tanečníků verbuňku. Vítězové postoupili do finále, konaného v polovině června v Uherském Hradišti, ti nejlepší se zúčastní

Strážnických slavností.

Byl dokončen sběr dat od vinařů, ubytovatelů, stravovacích zařízení, obcí. Tato data byla nezbytnými podklady pro zpracování turistického průvodce Podlužím a Hodonínskem.

Region Podluží se stal členem Regionu Slovácko se sídlem v Hodoníně. Členství v tomto sdružení by mělo lépe napomáhat propagaci v rámci mezinárodních veletrhů, českého cestovního ruchu a jednoduššímu získávání dotačních prostředků na podporu cestovního ruchu.

Region Podluží podal dvě projektové žádosti do Fondu malých projektů jižní Moravy – Dolního Rakouska. Obě tyto žádosti byly přijaty k financování, probíhá příprava smluv.

První projekt, jehož žadatelem je Region Podluží, se jmenuje Zvony Podluží – zpravodaj o dění v příhraničních regionech Podluží a Weinvierteldreiländereck. V tomto čtvrtletníku budou vycházet aktuální informace o dění na Podluží a jeho obcích. Vyhrazena je část pro rakouského partnera v původním jazyce, pro přiblížení rakouské němčiny čtenářům. Nebude chybět nezbytný překlad rakouských textů. Tímto chceme představit dění nejen u nás, ale i nejbližším v příhraničí, rozšířit spolupráci s rakouským zpravodajem Wecker „Zvonek“,



kam pravidelně od podzimu 2008 zasíláme informace o dění na Podluží, včetně kulturního přehledu a fotografií z akcí.

Druhým projektem, zaměřeným na žáky základních škol z oblasti Místní akční skupiny Dolní Morava, je Země, voda, vzduch – setkání dětí z česko-rakouského příhraničí. V rámci tohoto projektu byly osloveny základní školy v dotčené oblasti. Na základě výtvarné soutěže v jednotlivých školách byly nominováni 3 žáci z každé školy. Tito vybraní se na podzim 2009 zúčastní tří společných setkání s žáky z Rakouska. První výlet „Země“ je zaměřen na poznávání lužního lesa na kolech. Druhý výlet „Voda“ je poznávání rakouského příhraničí, spojený s pobytem v lázních Laa. Třetí výlet „Vzduch“ je setkání dětí u nově vystavěné regionální rozhledny ve Starém Poddvorově. Žadatelem projektu je MAS Dolní Morava.

Výstava regionální rozhledy z Česko-slovenského přeshraničního fondu je zase o něco blíže své realizaci. Byl ustanoven výbor pro výběrové řízení na realizaci výstavy rozhledny. Dokončení výstavy předpokládáme asi v měsíci říjnu/listopadu.

Místní akční skupina Dolní Morava uspořádala zasedání členské schůze v Dolních Bojanovicích. Na tomto zasedání se potvrzovalo setrvávání v členství v MAS Dolní Morava. V rámci projektu Vína z dolní Moravy byli osloveni místní registrovaní vinaři manažerem skupiny, P. Strakou. Bohužel, od 1. 6. manažer skupiny odchází do jiného zaměstnání. Jeho nástupkyní je paní Lenka Topolanská.

Ve dnech 5.-7. června se uskutečnil ve Tvrdonicích 56. ročník národopisného festivalu Podluží v písni a tanci. V pátek účinkovaly DH Kateřinka, Svárovanka, Skaličané, Bojané, Vacenovjáci. V sobotu se představily ZUŠ Břeclav, Dolní Bojanovice, děti se souborů Pomněnka Tvrdonice, Kostičánek Kostice, Jatelinka Mor. Nová Ves, Charvatčánek Charvatská, Dubinka Rohatec, Jatelinka Milotice, DFS Turiec Martin SR, Šukar Čavoje Hodonín, Salajenka Dambořice. Nechyběla soutěž „O stárka Podluží“. Vítězem se stal Josef Létal z Hrušek.

Hostem festivalu byl folklorní soubor VSPT Vsacan ze Vsetína se svými tanečníky, odzemkáři, zpěváky a muzikanty. V neděli následovalo tradiční sjíždění chasy na koňských povozech. V programu vystoupil hanácký mužský sbor Rovina a soubor Knjaževac ze Srbska,



Miroslava Snopková a Josef Létal

doprovázela DH Podlužanka. Z domácích se představily slovácké krůžky Tvrdonice, Poštorná, Charvatská Nová Ves, Týnec, NS Břeclavan, Pohárek, Old stars, Dubina, DNS Pomněnka, Hrozének, Žižkovjánek, Břeclavánek, Kordulka, soubory vystoupily se svými sólisty, hosty a doprovodnými muzikami.

Ve dnech 11. - 15. 6. se ve Starém Poddvorově uskuteční setkání Charty evropských venkovských obcí. Přijedou zástupci obcí (starostové a místostarostové, mladí zastupitelé do 26 let) z mnoha zemí EU. Toto setkání je velkou příležitostí představit se Evropě.



Vsacan Vsetín

Ve dnech 20. - 21. 6. na Podluží proběhne akce určená nejen cykloturistům Festival otevřených sklepů – Slunovrat na Podluží. Hlavním

organizátorem je Nadace Partnerství. Otevřeny budou vybrané sklepy v obcích Kostice, Tvrdonice, Moravská Nová Ves, Mikulčice, Prušánky, Nový Poddvorov. Připraven je zajímavý doprovodný program, divadla, jazz, hudební vystoupení, ochutnávky vín, doprava vybranými autobusy mezi obcemi zdarma, možnost zakoupení vína. Vstupenky a více informací je možno získat na www.otevrenesklepy.cz.

V od poloviny července se v Lužicích, v areálu Lužáku, uskuteční již tradiční sympóziem mladých sochařů s názvem Lužice – dřevo, kámen 2009. Více informací na www.luziceuhodonina.cz.

Samozřejmě nás o prázdninách čeká hlavní hodová sezóna. Přejeme všem organizátorům pevné nervy a dobrou návštěvnost!

Dětská lékařka radí před dovolenou

MUDr. Zdeňka Kuželová

1. V běžném životě, ale v době dovolené ve zvýšené míře, se snažit zabránit dětským úrazům – změna prostředí, jiné předměty denního používání, zvýšená tělesná aktivita. Při jízdě na kole je nutné používat helmu, rovněž při jízdě na bruslích + chrániče na kolena a loketní klouby + rukavice.

2. V letní době a při přímořském pobytu je nutné chránit děti před účinkem slunečních paprsků krémy s vysokým faktorem UVA a UVB, krýt hlavu jakoukoliv pokrývkou: čepice, šátek – třeba i mokrymi.

3. K moři by neměly jezdit děti do 1. roku věku, ale nedoporučuje se ani tato přímořská dovolená do 3 let. Dítě z této dovolené nemá

zážitky, které si dováží dospělí, a navíc vyžaduje ze strany dospělých zvýšenou péči a tím i ochuzuje rodiče o mnohé

zážitky. V přímořských destinacích je třeba ve zvýšené míře dbát na hygienu, konzumaci i omývání ovoce. Nenechat se zlákat ledovou tříští a zmrzlínami. Vhodné by bylo zjistit si v předstihu, jaká jsou do kterých zemí doporučena očkování a chránit děti i touto pasivní imunizací před onemocněním.



STÁLE AKTUÁLNÍ

Svanek

Z PROJEVŮ TOMÁŠE BATI

⇒ Dvě věci jsou naším největším štěstím: schopnost ku práci a chuť k práci. Pokud máme obě, jsme silní, vede se nám dobře za všech dob, za všech okolností. A kdyby všechno kolem selhalo a potácelo se, ten, jenž neztratil schopnost a chuť ku práci, stojí pevně.

⇒ Vynaložme největší úsilí na to, abychom poznali o sobě a o světě pravdu. Nelžeme a nelichotíme si, avšak nedopustíme také, aby nám lhali a lichotili druzí.

Dejme si dobrý pozor na muže, který nám přichází s lichocením. Který nám mluví o našich právech, o naší dokonalosti, o tom,

co se pro nás mělo udělat a neudělalo se. Jestliže dopustíme, aby tyto tlachy hovící naší samolibosti ovládly naše srdce, v tu chvíli již jsme opustili půdu skutečnosti a vznášíme se v říši pověry.

⇒ Podnikavost je zboží, kterého není nikdy nadbytek a za něž se proto platí vždy nejvyšší ceny. Podnikavost znamená konati to, čeho je třeba, bez říkání. Člověk, který má odvahu něco začít a dokončit to, musí dojít úspěchu.

Myšlenky geniálního českého podnikatele, uznávaného ve světě, mají i po tolika letech velkou cenu. Komunistický režim z Bati udělal „kapitalistického vydrďucha“, ačkoliv takové

pracovní podmínky, jaké měli u Bati už nikdy pracovníci „Svitu Gottwaldov“ nedostali.

A protože ještě žijí naši spoluobčané, kteří

u Bati ve Zlíně pracovali před vládou komunistů, pokusím se s některými spojit a o jejich pamětech vám někdy přístě napsat.

Budeme mít retardéry?

Svanek



Retardér je cizí termín pro zařízení, které slouží ke zpomalení, zpoždění. V tomto krátkém článku bych chtěl

ukázat na vhodnost silničních retardérů, které účinně omezují překračování povolené rychlosti v obcích a městech.

V praxi jsou to pevně instalované překážky napříč silnice, jejichž tvar je uzpůsoben

nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku. Důkazem toho, že se jedná o účinné opatření je skutečnost, že retardéry již mají instalované v Moravské Nové Vsi, Lednici, Ladné a dalších obcích.

V Lanžhotě je jistě více míst, kde by retardér zkldnil dopravní situaci. Jako příklad bych uvedl ulici U Stadionu, kde se v současnosti setkává více aktivit: tenisové dvorce, dětské hřiště, kulturistická cvičebna a školáci, kteří tuto komunikaci bez přilehlých chodníků využívají. Snad by nebylo marné toto téma v městském zastupitelstvu otevřít.

LANŽHOT 19. STOLETÍ

Jožulka Uher

Názvy potoků, řek, cest, kopců, údolí, hájků, lesů, polí a luk jsou důležitými dokumenty o historii míst, ve kterých se v krajině nacházejí. Stejnou výpovědní hodnotu mají pro dějiny dědin a měst **jména ulic, uliček, náměstí** a jiných jejich částí. Lidé by je měli ochraňovat a udržovat bez toho, že by je rušili a nahrazovali pojmenováními vyššími z nacionální zánícenosti, nebo z příkaznictví nedemokratických státních zřízení, či totalitních ideologií. V posledních sto letech takových „kotrmeleců“ v názvech ulic zažil i Lanžhot až až. Podobné „kocourkovštiny“ bylo naštěstí po republice, Prahu nevyjímaje, habaděj. Takže se nemohl nikdo nikomu vysmívat.

Tak přesně tohle to se mi honilo hlavou, když jsem před lety obdržel (a prostudoval) od **Františka Uhra-Žantě**, písmáka a pamětníka, zajímavý dokument, doprovázený tímto písemným sdělením: „**Jožulko, daruji Ti kopii zápisníku obecního – nevím koho – asi policajta či písaře, starosty nebo nevím**

koho – který obsahuje čísla domů a obyvatel podle ulic a v druhé polovině obyvatele podle čísel popisných domů. Je z II. poloviny 19. století a končí asi rokem 1900. Desky tohoto „slovníčku“ byly zpevněny nalepením tvrdšího listu z kalendáře. Strana 2. a 3. byla vyztužena vplením nepotřebného úředního osvědčení z r. 1890. V sešítu byly některé listy zpřeházeny a některé chybí. Vzadu jsou u jmen čárky (jako v hospodě). S pozdravem Žantá.“

Ještě než přejdu k věci, pozastavím se u toho Žantou uvedeného úředního osvědčení. Je vystaveno pomocným pracovníkem jménem **Anton Bartoš** a potvrzeno podpisem starosty jménem **Jan Švirga**. Razítko obsahuje text: **OBEK LANDSHUT**. Jméno toho, komu bylo osvědčení vystaveno, schází, ale narodil se v Lanžhotě 14. května 1871, svobodný, katolík, učedník bednářský, postava prostřední, obličej podlouhly (přepisují bez oprav), vlasy bílokaštanové, oči sivé, ústa přiměřená, nos

obyčejny, zvláštní znamení 0, v Lanžhotě dne 21. 12. 1890. Vzdělání prostředně, otec Antonín Bartoš. (Moje poznámka: šlo možná o pracovní knížku.)

Žantou nazvaný „slovníček“ nebo také „sešítek“ čítá celkem 96 stran, formát 10 x 15 cm. Stránky jsou linkované a každá obsahuje vždy třináct popisných čísel domů a při nich jména majitelů, nebo těch, kteří v těch domcích tenkrát bydleli. Jak se už Žantá zmiňuje, pouze u poloviny stránek najdeme i názvy ulic. A právě ty bych zde rád uvedl pro představu nás, současníků, o tom, jak si naši předkové **lanžhotské ulice pojmenovávali**. Poznáme, že hodně názvů přežilo do dnešních dnů. Jsou to (budu citovat **přesně originál**): **ulice za školou, ulice ke škole, škola, ulice 1. Břeclavská, I. Břeclavi, II. Ulice od Břeclavi, u rajčůře, ulička za Najbachem, za Najbachovím, ulička za Ungrovím, limpin, v Kútě, u Kapličky, u Kaple, u studně, k dílni, Pastuška, ulice dule ke studni, Komarnov, u struhy, prilasky, u mlýna, u Lambergového, na písku, suhradý, Kostická ulice, Kradlov, u Urbaška.**

Některá jména jsou uváděna jenom jednou, jiná až třikrát, čtyřikrát. Překvapením pro mne je, že ve vyjmenovaných ulicích a uličkách z konce devatenáctého století schází třeba **Hrnčířská, Dolní, ale i Na mýtě**. Možná sepisovatel dokumentu v druhé jeho polovině už od vpisování názvů ulic upustil. Škoda.

Připomeňme si, že šlo o Lanžhot druhé poloviny devatenáctého století (1850 až 1900), ale i tak nemohou být v tomto přehledu ony vnitřní orientační body Lanžhota, jejichž „křest“ přišel později, a dokonce se stále staršími, či spíše nejstaršími současnými generacemi udržují: **U jazerka, U trasformátoru, U Boží muky, U nového mlýna, U šibenice, U býkárny či U obecního domu, U záměčku, U hřbitova, U Bendových jamy, U prajzových, U vagonky, U konzumu, U kovárně, U sklípku, U Habánské kapličky, U Hrnčířových kříža, U morové kapličky, U lékárníkových kříža, samozřejmě U kostela, Uličky, Kradlovské uličky,**

U obecní váhy, atd., atd. Hojně užívanými orientačními body v obci Lanžhot bývala jména majitelů krámků, obchůdků, kováren a hospod.

K oficiálnímu pojmenování lanžhotských ulic došlo v listopadu 1921. Podrobně se o tom píše v knize LANŽHOT a nevynechala to ani paní Vlasta Ciprysová v jejím velmi rozsáhlém a podrobném pojednání o lanžhotských ulicích, publikovaném v minulém zpravodaji pod titulkem **Bydlím v ulici**. A je to právě zmíněné **první úřední pokřtění lanžhotských ulic, uliček a náměstí z podzimu roku 1921**, které z důvodů, jež jsem naznačil v úvodu tohoto článku, **načalo v mnoha případech nahrazování starých, původních jmen ulic jmény novými, dokonce opakovaně!** Nejradikálnějšími kmotry nových křtů byl komunistický režim (nedivme se, když právě z řad jeho místních členů vyšel hned po roce 1945, kdy jeho absolutní moc nebyla ještě dovršena, podnět k přejmenování celého Lanžhota na Malinov, po maršálu Rudé armády Malinovském) a se zdravým rozumem do této oblasti nepřišel nikdo ani po listopadu 1989! A měl by?

Paní Vlasta Ciprysová připomíná, že ulice, na které bydlí, se jmenovala Nádražní, potom Čs. lidové armády a dnes Masarykova. A dodává: „Ať to tak zůstane“. Nevím však, jestli to myslí pouze pro tento případ, nebo všeobecně v případě všech ostatních současných názvů lanžhotských ulic. A ještě vyslovuje přání: „A nové ulice ať jsou pojmenovány s rozmyslem, aby se nemusely měnit za žádných společenských změn.“ Souhlasím... Ale!

Příště chci doložit, z jakých závažných kulturně-politických důvodů je přece jenom nutné v blízké nebo vzdálenější budoucnosti (což bude záležitost příštích generací, kdy ty naše se už pomínou) přistoupit k nastolení pořádku v názvech našich ulic, protože ty mnohé dnešní nebyly dílem zdravého rozumu, svobody rozhodovací a také onoho rozmyslu, který správně zdůrazňuje paní Vlasta Ciprysová.

Takovou analýzu jako svobodnému člověku a občanovi, v demokratickém státním zřízení,

mi nemůže nikdo upřít a blokovat.

„Vzácné jsou šťastné časy, kdy si můžeš myslet, co chceš, a říkat, co si myslíš.“ (Tacitus)

Chtěl by mi snad někdo dát za vyučenou,

že dnes takové šťastné časy nejsou?

To ať si dobře rozmyslí!

Poznámka redakce: Názvy ulic nebyly gramaticky opraveny, byly ponechány tak, jak je uvádí autor.

Josef Folprecht: Lanžhot – závěr

Zpracovala Ludmila Malčeková

Pohostinství

Jedlo se třikrát denně, svačiny nebývalo ani dopoledne, ani odpoledne. K snídani mívala v té době většina rodin „paprikáš“, brambory s paprikovou omáčkou, což jedli všichni členové rodiny i s čeledí. Mívali prý i chléb s kořalkou, proti kterémuž nemravu a pohodlnosti škola účinně a s výsledkem pracovala. I další strava byla většinou bezmasá. Podstatou její byly brambory, zelí a fazole, jedna z nejdůležitějších a nejchutnějších plodin lanžhotské půdy, které se dařilo všude. Moučné pečivo i vařivo bylo hojné, pestré a chutné. Předně výtečný chléb, na kterém si hospodyně velmi zakládaly, dále „šlíze“, byly to velké podkovy z žitné mouky, zadělané podmáslím, pečené v peci. Polily se horkou cukrovou vodou a nechaly se usušit. Pekli hojně i pekaři pro obchod.

K snídani se vařila také bramborová, zapražená, fazolová a jiná polévka a chlebem se zajídala. Káva zevšeobecněla teprve koncem osmdesátých let 19. století a byla brzy velmi oblíbená. Zelí bývá připraveno téměř vždy s brambory. Tvoří základ potravy, ať s masem, nebo bez masa. Maso se ocitalo celkem velmi vzácně na stolech Lanžhotčanů, jak bohatších, tak chudších. Rostlinná strava byla nejen zdravá, ale vzrůstalo z ní pokolení pevné, silné, sporé a odolné. Maso bylo při obědě zpravidla jen v neděli a to poskrovnu. Nejčastěji to bylo maso vepřové, protože se téměř v každém domě zabíjelo aspoň jedno prase. Z toho byly jitrnice, jelita a hlavně klobásy, dále obarnica (ovarová polévka), která spolu s jitrnicemi a jelity putovala k příbuzným a sousedům. Tyto dary výměny byly skutečným důkazem lásky k „přizni“.

Úvodky, krstinky i fašank ukazovaly hlavně znamenité moučné kuchyňské umění lanž-

hotských žen, např. lanžhotské „kouacíčky“ s rozličným lekvarem, makovníčky, koblihý a kugle (bábovky).

V obyčejných jídlech moučných byly Lanžhotčanky také mistryně. Např. placky z vařených brambor, „žgance“ - škubance, lokše, „béleše“ - vdolky, trmkové - švestkové knedlíky apod.

Rozličné „huby“ přicházely na stůl často a Lanžhotčané si je pěstovali i doma a velmi rádi je přinášeli jako velmi vítaný dar do domácnosti. Byly to tzv. „kladničky“, které rostly na březových kládách, jež ležely téměř na každém dvoře a byly občas zalévány. Výjimečně se sbíraly i „pečírky“ - žampiony.

Těžko však i zbytečně bylo zakazovat ve spoustě lanžhotských vod chytat ryby. Každý Lanžhotčan měl smysl pro chytání ryb a téměř každý v nich shledával pochoutku. Byli tu obrovští somíci (sumci), candáti, ščuky (štiky), kapři, ostřeši (okouni), velmi oblíbení byli i číci, mikové, líni a jiní.

„Šak sú hody“, to bylo heslo, jímž se omlouvalo všecko. Omluva tato platila sice i pro svatbu a přenášela se také na jiné slavnostní příležitosti, ale toto heslo bylo nejobsažnější a nejpádnější. K němu směřovaly po dlouhou dobu předhodovní, v níž všechny naděje, plány a touhy se nesly právě k tomu - až na hody.

Po stránce jídla a pití byly hody výlučně charakteristické pro lanžhotského občana. Viděli jsme, že se spokojil velmi často s úplně prostým jídlem a že jeho nároky byly malé. Jak měl prostý a velmi jednoduchý šat všední, tak o svátcích hýřivý, takže rozdíl byl málokde tak překvapující. Byly to spousty masa, koláčů a vína. Důsledky toho byly často smutné a mrtné. Ale po největším mrutu, lítosti

nebylo, „šak byly hody“. Extrém – extrém!

Vinohradů bylo v Lanžhotě málo. Proto musilo být sem dováženo a hlavně vyměňováno víno jednak z jiných krajů jižní Moravy, hlavně však z Dolních Rakous. Až do konce 19. století podléhalo obyvatelstvo v hrozivé míře gořalce, hlavně tzv. „sprosté“. Nebylo řídkým zjevem, že chalupa, nebo i statek přišel na „buben“ a bývalo vidět hospodáře předvečerem ležet před vraty.

Vína bylo málo, pivo bylo poměrně drahé. Půllitr za 8,- korun. Na tehdejší dobu, značný peníz. Jaký tu byl pro učitele prostředek, aby bylo aspoň omezeno pití kořalky? Vždyť nebylo tajemstvím, že i hospodyně za soumraku a

slovanská. Předložených „kouáčičků“ a malkovníků byla vždycky plná mísa. Jídlo a pití v Lanžhotě bylo spolehlivým znakem extrémů povahy, zároveň však dokladem „kedy je na to čas a kedy není na to čas“. A když byl na to čas – jedlo se a pilo nejen dosyta, ale často i nad míru „do aleluja“.

Louky – pestré dary vod

Na severu, severovýchodě a severozápadě prostírá se před našima očima jako skvělé konopné plátno širá a daleká polní rovina, nepatrně přerušovaná stromovím. Rovina zatím bez železnice, spojená se světem pouze silnicemi a cestami.



večer nosily pod zástěrou pytlíčky rozličných plodin, aby si je vyměňovaly u žida za kořalku.

Jazýčky na víno měli Lanžhotčané velmi jemné. Proto se dolnorakouští, ani moravští sedláci neodvážili přivážet do Lanžhota nějaké méněcenné druhy, tím méně hostinští. Staří dobře věděli, že staré víno bylo pro ně zdravější a že mladé je pro ně jed, ale rady v této věci přijímali pouze na okamžik.

Pohostinnost lanžhotská byla vskutku

Rovina to úrodná, písčitá, pečlivě rodící výtečný ječmen, pivovary hledaný, znamenitou cukrovku a ovšem i žito, brambory, kukuřici, krajina skoro opustivší pěstování vína, poněvadž na mnoho obyvatel je katastr celkem malý, ale přece krajina pro víno přímo stvořená. Krajina z jihu, jihozápadu a jihovýchodu vroubená skvělými hlubokými a daleko se táhnoucími dubovými, jasanovými lesy, krajina protékaná klikatými Moravy, Stupavy a jejich četnými odtoky.

Je to kraj zasazený do ostrého úhlu nejjižnějších hranic, do klína moravské země. Ne nadarmo se nazývá tento kraj Podlužím. Není jen pod loužemi, nýbrž často na loužích a v loužích. Jmenované řeky zavlažují jej každoročně a tvoří bohatství i starosti obyvatel. Vody činí z luk tohoto kraje pozemky, které bez velké práce vydávají nejen bohatou úrodu luční – seno tu bylo základem výměnného obchodu za víno se sousedními vesnicemi, které sena neměly, proměňivše své pozemky ve vinice.

Je nedělní podletí. Obrovské lány luk u lesa zvaného Kazůbek jsou naplněny velebným nedělním tichem. Muži i mládež lanžhotská jsou v kostele na „hrubě“, ženy strojí nedělní obědy.

I starý Jareček opustil svoji zemljanku, podzemní chýši svou s lavičkou, ze které hledívá do zářezu luk u lesa, kde stojí v železně ohrádce starý rezavý železný kříž, ohlas staré doby pytlácké, střehoucí drátěnou oboru. Láká nás tůň poblíž na slunci se blyštící. Sydě modrá obloha s míhavým letním parným vředuchem se dívá na tu lanžhotskou luční nádhru.

V povzdálí dívají se na ten klidně bujný život seníky a malebné včelíny, kterých bývalo před půlstoletím mnoho a patřily se svými obyvatelkami k patriarchálnosti tohoto kraje celoročního klidu a divoké rozjařenosti občasně, nikoliv častě. Včely bývaly tvorové nejen velmi cenění, ale byly v písních dokonce poselkyněmi lásky.

Nedaleko mihají se mrštná těla lanžhotských žen, dokončující luční práce v podzimním podvečeru. Dokládá se poslední fůra sena, pohyby všech jaksi zvládněly, neboť není spechu při dokončované práci pro podvečerní pohody.

Na podzim, když zlato z lanžhotských luk bylo sklizeno, nepřestávají být louky nepřehlednou zelení. Ještě v této době chtějí se zavděčit svým majetníkům a v podzimním červeném slunci ještě znova se zelenají, cítíce v sobě stále ještě dost síly a nemajíce ještě chuti k spánku zimnímu.

Slyšíme podzimní jelení milostné fanfáry. Vzájemně se přehlušujících houkáním mladších jelenů, zaslechneme zdáli zatím klidné, ale stále hutnější a dlouhící, až hrozivé dunivé

troubení jeleního stařešiny. Říjení jelenů, stejně bohatýrské a imponující jako zvuky táhlých písní lanžhotských, povzbuzují naše pasáky k sborovému zpěvu.

Šak sú hody – hej ruk

Doba před lanžhotskými hody se jaksi symbolicky zakončovala bujarým voláním „hej ruk“, hej – ruk!, hej – ruk! (Pravděpodobně se toto zvolání používalo, nemáme doloženo. red.pozn.) To při stavění máje. Byl to mistrovský kus obratnosti a síly lanžhotských chlapců. Kníže zpravidla daroval jako svíce rovné kmeny tří jedlí (asi borovic), které byly silnými obručemi dvakrát pevně splátovány. Na vrchole plál prapor, na větvičkách bylo pevně přivázáno množství stuh, asi 20 červených jablíček a láhev červeného vína. Vše bylo obratně a pevně upraveno a připevněno, neboť to musilo vydržet šest neděl od hodů v polovici září, přes hodky, které byly za týden po hodech, až do císařských hodů v polovici října. Máje musela převyšovat kostelní věž – měřila zpravidla 45 m.

Jinak je celý Lanžhot doma. Muži se stárky musí před hody nutné práce polní a hospodářské konat sami, neboť ženy a dívky měly na starosti všeobecný úklid, nejslavnější výzdobu domů a domácnosti, přípravu krojovou a dárkovou pro nejvýznamnější dobu městečka. Ženy, dívky i stařenky přikládají poslední ruce k dokončení příprav, pekou, vaří, smaží a praží. Slavnostní tři dny hlavních hodů se připravují v Lanžhotě vlastně několik měsíců. Úvod k hodům se koná obyčejně muzikou čtyři neděle před hody, je to tzv. zahrávání hodů.

Hodové ráno zastihuje Lanžhot ozářený červeným podzimním sluncem, které bývá k hodům milosrdné a zvyšuje svitem svým a teplem náladu našich lidí, beztak sváteční navýsost. Je to vrcholný bod života městečka.

Z Hrubej hospody zazní z počátku tichý, dále se zesilující „štrajch“. Vycházejí z ní chlapci, všichni tanečním křepčícím krokem, sestavují se v široké řady, aby zabrali celou silnici a ve třech až čtyřech řadách po 12 chlapcích se připravují, aby si zašli pro svého stárka, který udržuje pořádek hodový. V tomto ryčném reji

přijde chasa před dům stárkův, druhý stárek jde do domu stárka prvního, dostává pohoštění a vyjde i s prvním stárkem. Ten s úsměvem a žertovně zanotuje starou píseň: „Lanžočanů doma není.....“, připije všem a nyní ještě bujněji křepčí průvod s oběma stárky do Hrubé hospody. Nastává skákání chlapců – tzv. „hošije“. Začnou skákat stárci. Odznakem práva skákat je tzv. „předek“, spleť krátkých mašliček na dřevku, jež stárek zastrkuje příslušnému šohaji. Chlapci se vystřídají ve skákání třeba několikrát, platíce při tom muzikantům z peněz, které si třeba po několik měsíců strádali, aby jich nyní plně užili o hodech, o **Lanžhotských hodech, které byly nejkrásnějšími hody na světě.**

Slovo závěrem

Ve větách „to sa patří“, „to sa nepatří“, „na to je čas a na to není čas“ se skrýval podvědomě i vědomě zákoník lanžhotský. „Nepatří sa“ projevovat milostné city ve společnosti, na ulici, při tanci, vůbec na veřejnosti. „Nepatřilo sa“

Doslov redakce

Nápad zveřejňovat na pokračování ve zpravodaji knihu J. Folprechta Lanžhot byl Břetislava Osičky, velkého fandy do historie Lanžhota a všeho, co k tomu patří. Ovšem zveřejnit 69 stran strojopisu formátu A4 by bylo na několik let, a tak jsme se rozhodli udělat alespoň stručný výpis. Těžko se vybíralo, co opsat a co ne. Snad jsme alespoň trochu přiblížili Lanžhot počátku 20. století. Kopii opisu originálu máme v městské knihovně, ale k půjčování zatím není vhodná. Některé stránky jsou velmi špatně čitelné, proto se pokusíme knihu postupně znovu opsat a vytisknout,

jíst a pít v obyčejných dobách nad míru jako však ve dnech slavnostních „sa nepatřilo“ šetřit na čemkoliv a „patřilo sa“ přimhouřit oči téměř nade vším. Takových „nepatří sa“ bylo veliké množství a vedle toho bylo také mnoho „to sa patří“ a „jak sa patří“. Pacholek byl takový, který je „jak sa patří“, který koná vše „jak sa patří“ a který koná jen to „co sa patří“ a který koná všechno „ked je k temu čas“. „Jak sa patří“ děvčica si počíná stejně tak. „Jak sa patří“ pachouka a bude mít hodně dětí „jak sa patří“ a „ked bude k temu čas“.

Podle těchto „jak sa patří“ a „ked sa patří“ byl Lanžhot a jeho život ještě před léty Lanžhotem „jak sa patří“. A věru byl to Lanžhot starodávny, Lanžhot tehdy ještě původní, svůj, sobě věrný, **Lanžhot, „jak sa patří“, kterého „ani není, ani ho nebude“!**

*Dr. Josef Folprecht,
roku 1900 – 1921 a později?*



Došková chalupa v Lanžhotě

aby si tento vzácný doklad života našeho města mohl každý zájemce přečíst celý.

Poděkování za Folprechta Jož. Uher

„Místní národní výbor v Lanžhotě se v srpnu 1948 zabýval možností vydat knižně rukopis práce dr. Josefa Folprechta o Lanžhotě. Plénum národního výboru návrh v říjnu 1948 schválilo, ale k realizaci pro finanční problémy nedošlo.“

(Citováno z knihy LANŽHOT, vydané v roce 1983.)

V únoru 1959 byl v Lanžhotě, z podnětu kronikáře prof. Pavla Holobrádka, založen místní muzejní a vlastivědný kroužek. Jsem jeho

posledním žijícím zakládajícím členem. I my v kroužku jsme neztráceli ze zřetele Folprechtův LANŽHOT s úmyslem vydat jej, bohužel rukopis tohoto díla jako takový nebyl nikde v obci k mání a nikdo nevěděl, kde jej získat.

Po dlouhodobém pátrání se mi podařilo najít v Plzni dr. Gostofovou, příbuznou J. Folprechta, která vlastnila část pozůstalosti a rovněž originál textu s názvem LANŽHOT. Ta nám text zapůjčila k opsání. Opis pořídil na svém psacím stroji Vítek Pyskatý. Originál opisu zůstal obecnímu kronikáři, první průklep kroužku a z těch ostatních jsem jeden získal i já.

Samozřejmě že i my, stejně jako MNV v roce 1948, jsme vyvíjeli úsilí text vydat v brožuře, leč tehdejší režim, hlavně z důvodů

ekonomických, takovým vydavatelským záměrům vstříc nevycházel. A tak jsme z obsahu alespoň předčítali některé pasáže v pořadech tak zvaných **Besed nad kronikou**.

Výběr textů do zpravodaje prováděla Ludmila Malčeková. Byla to práce vyžadující nezměrnou trpělivost a vůli. Dobré oči a citový vztah k textu jako takovému. Ten vztah tu byl a je, prozradím-li, že paní Malčeková má – v nadsázce a obrazně řečeno – kolébku **na Bendových jamě u Hrnčířské ulice a před kdysi tak známou Čápkových uličkou**. Jejím otcem byl Jan Bartoš – Zmek a maminkou Ludmila, rozená Ondryšková, známá kdysi a výtečná malářka mašlí a jiných krojových součástí.

Liduško Malčeková, díky za všechny!

Sbor dobrovolných hasičů Lanžhot pořádá v neděli 5. 7. 2009 soutěž v požárním útoku „O putovní pohár starosty města“.

**Začátek ve 13.00 hod. na hřišti TJ Sokol Lanžhot na Šlajsi.
Občerstvení zajištěno.**



Z historie soutěží

CHCETE PŘESTAT KOUŘIT ?

Již mnohokrát jste se pokoušeli přestat kouřit a nepovedlo se vám to? Dávali jste si novoroční předsevzetí a neměli jste pevnou vůli dodržet jej? Antinikotinové centrum Břeclav přichází s novinkou: „Nekuřákem za 30 minut!“

Jedná se biorezonanční metodu odvykání pomocí přístroje BICOM 2000. Celý proces trvá necelých 30 min. a může jej absolvovat každý kuřák bez ohledu na množství vykouřených cigaret. Nikotinový hlad obvykle mizí okamžitě nebo během několika hodin po zákroku. Druhý den ráno se nutnost kouření již většinou nedostavuje. Biorezonanční metoda je bezbolestná a nemá negativní účinky na organismus. Tělo není nikdy vystaveno jakémukoliv druhu proudu. Při zákrocích vedených proti nikotinovým závislostem je úspěšnost až 80%.

V ČR je přístroj BICOM používán pro odvykání závislostí již mnoho let a o regulérnosti této odvykáací metody svědčí i to, že například v Lázních Teplice nad Bečvou, je tato metoda zařazena mezi řádné procedury při odvykání kouření.

Zvláště dnes, v době krize, kdy všichni obrací každou korunu a ceny cigaret neustále rostou, je tato metoda odvykání, na pořadu dne. Tisíc korun, které zaplatí kuřák za odvykání, má velmi rychlou návratnost a každý si následné úspory dokáže sám spočítat... *-jhol-*

AKTIVNĚ PROTI KRIZI!

WWW.STOPNIKOTIN.CZ

Nekuřákem za 30 minut!

Nové antinikotinové centrum v Břeclavi Vám nabízí POMOC při odvykání kouření biorezonanční metodou - přístroj BICOM

Co budete potřebovat:

- rozhodněte se nekouřit
- telefonicky se objednejte
- neomezujte kouření
- přineste s sebou nedopalek poslední vykouřené cigarety
- zbavíme vás abstinence



TELEFON: **777 303 232**

PORADNA:

Jak poznat kvalitní okna?

Dnes na téma tříd úspornosti oken

Víte jak poznáte, že jsou okna, která Vám prodávají raději, skutečně kvalitní? Stále více výrobců oken označuje své produkty třídou **energetickosti**. Tím výššího vyznačí je termotačností vlastností okna a – podobně jako je tomu například u elektrospotřebičů – začínají okna do níže se třídou energetické úspornosti. Třídou jsou seřazeny obecně, od třídy D, označující nevyhovující okna ze staré zástavby, až po třídu **A++** pro okna nejvyšší kvality.

Uvažujete-li tedy o koupi oken do budovy postavené tradičním způsobem, požadujte přinejmenším okna třídy **A**; jsou zatím do budoucna díky jejich nadstandardní tepelné izolacím vlastnostem máloba užiteč

ná. Pokud totiž chcete ročně za vytápění šetřit a zároveň získat nárok na státní dotaci z programu **Želena úspora**, měla by vaše okna patřit přinejmenším do třídy **A+**. A do třídy energeticky posunout okna nikdy nepožijete okna jiné třídy než **A++**, jejich jednotlivé izolační vlastnosti brání úniku tepla účinněji, než třicetimilimetrová zed

ledním z prvních na našem trhu, kdo se rozhodl své okna systematicky označovat energetickými, byla společnost **DECPLAST**, jednička mezi dodavateli lehkých, energeticky úsporných okenních systémů. Například jejich **REAL OKNO ENERGY** 78 mm třídy **A+** lze pořídit již od 3000 Kč.





...okna, kterými teplo neuteče!

DŘEVĚNÁ A PLASTOVÁ ENERGOKNA

Energeticky úsporná a ekologická okna DECPLAST využívají vysoce kvalitní výplně tepelně izolující skla až s trojnásobným sklením. Díky své polohě pro výhled zůstávají okna i během zimy čistá a bez potřeby vytápění se udržují v optimální teplotě. Navíc jsou díky své výškové energetické úrovni šetrná. Navíc jsou díky své výškové energetické úrovni šetrná. Navíc jsou díky své výškové energetické úrovni šetrná.



ENERGOKNO®
Systém DECPLAST

Úsporné
A++

Méně úsporné
Energetická třída A+

Termální vodivost
<0.9



www.decplast.cz | 420 600 000

SPORT



Poprvé na prvním místě

<PG>

Od vydání posledního čísla zpravodaje se na palubovkách objevili pouze hráči B týmu, dorostu a mladšíků žáků.

Florbalový B tým v několika posledních kolech zabojoval a nechal za sebou všechny soupeře. Úspěch je o to cennější, že tým musel bezpodmínečně vyhrát poslední čtyři zápasy soutěže, ve kterých jej čekali soupeři z čela tabulky. Konečná bilance je 17 výher, 4 porážky, žádná remíza při skóre 111:54.

Dorostenci se v posledních dvou kolech utkali s oběma sousedními týmy z tabulky a po velkém boji udrželi čtvrté místo. Konečná bilance je 11 výher, 11 proher, 2 remízy při skóre 82:90.

Mladší žáci obsadili ve své první sezóně 7. místo z 10 účastníků soutěže, rozhodně nezklamali a předváděná hra je určitě příslibem do budoucna.

V květnu jsme pořádali 6. ročník májového turnaje. Letos se zúčastnilo 8 týmů ve dvou skupinách. V první skupině byl náš A tým, dorostenci, Valtice a Stars Malacky. Ve druhé skupině se utkal náš B tým s týmy Dubňan, Velkých Bílovic a Velkých Pavlovic. Dorostenci nakonec obsadili poslední osmé místo, což si za své výkony určitě nezasloužili. V základní skupině nejprve remizovali s Valticemi, následně hodně potrápili letošního účastníka slovenské extraligy Stars Malacky a na závěr jedno-

značně prohráli s A týmem. V zápase o sedmé místo trápili Velké Bílovice, za vyrovnaného stavu ale neproměnili několik šancí a gólem v poslední minutě prohráli. B tým obsadil druhé místo ve skupině a v zápase o třetí místo si poradil se Stars Malacky. A tým i po šesté na tomto turnaji bojoval o první místo, soupeřem byly ve skupině suverénní Dubňany. Po remíze 3:3 přišly na řadu samostatné nájezdy. V těch měl nemalou výhodu tým Dubňan. Na turnaj totiž dojel posílen o jejich rodáka, extraligového brankáře Bulldogs Brno, Bábíčka. Dubňany na nájezdy vyhrály 2:1.

V následujících měsících proběhne letní příprava, která bude zakončena naší účastí v 1. kole poháru ČFBÚ, kde si již tradičně ověříme naši připravenost na sezónu.

www.florballanzhot.cz



Novinky z basketbalu

Zita Hloušková

Kvalitně obsazeným turnajem dorostenek ve Velkém Meziříčí jsme zakončili basketbalovou sezonu 2008/09. Na tomto turnaji se děvčata prezentovala výbornými herními výkony nejen jako kolektiv, ale také nejlepší střelkyní turnaje L. Štáhlou (také nejlepší střelkyně sezony) a nejlepší střelkyní trojek J. Hlouškovou. Družstvo dorostenek se na tomto turnaji umístilo na 3. místě, což je také jejich celkové umístění v letošní sezoně OP východ ml. dorostenky. Zbytečně prohraná poslední dvě utkání na domácím hřišti s V. Meziříčím nás nakonec stála 1. místo v celkovém pořadí OP dorostenek.

Kolektiv děvčat ve složení Veverková, Hloušková, Šubíková, sestry Juroškovy, Kudláčková, Morávková, Šestáková, Dudová, Kožďálová a Štáhlou hrála v této sezoně a v tomto složení spolu naposled, neboť některé dorostenky s košíkovou končí a zbylá děvčata snad budou hrát příští sezonu za ženy, které letos pod vedením trenérky I. Osičkové soutěží OP II ženy a st. dorostenky vyhrály. Za nejú-

spěšnější střelkyní tohoto družstva lze jmenovat S. Markovičovou.

Z kolektivu žen budou odcházet zkušené hráčky, takže vznikne velmi mladé družstvo, které bude opět příští sezonu reprezentovat lanžhotský basketbal v OP II.

Družstvu ml. minižákyň, které skončilo v soutěži OP na posledním místě, se nepodařilo vyhrát ani jeden zápas, což je trošku zklamáním nejen pro děvčata, ale i jejich trenéry. Některé zápasy druhé poloviny soutěže vypadaly nadějně, ale bohužel naše herní nezkušenost a menší bojovnost nás stály lepší výsledky. Nejlepší střelkyní za sezonu tohoto mladého družstva byla S. Poláčková.

Vzhledem k tomu, že momentálně máme 28 děvčat, rozhodly jsme se s p. Marušskou, že přihlásíme do nové sezony 2 družstva - ml. a st. minižákyň, aby děvčata nasbírala co nejvíce basketbalových zkušeností.

Basketbalistky i trenéři děkují všem za podporu a spolupráci v této basketbalové sezoně.



Postup stolních tenistů do divize

Zdeněk Darmovzal, předseda oddílu stolního tenisu

Sezóna 2008 – 2009 byla pro hráče a oddíl stolního tenisu TJ Sokol Lanžhot velmi úspěšná.

„A“ družstvo mužů vyhrálo krajskou soutěž I. třídy naprosto přesvědčivým způsobem bez jediné porážky. Úspěch je o to cennější, že naše družstvo bylo nováčkem této soutěže. Výborné výkony našich hráčů tak zajistily postup do divize.

„B“ družstvo mužů splnilo svůj cíl zachovat krajskou soutěž II. třídy i pro příští sezónu. Družstvo obsadilo v konečné tabulce 9. místo.

„C“ družstvo, hrající okresní přebor, po odehrání základní části soutěže postoupilo mezi nejlepší 4 celky hrající play off. Zde však narazilo na pozdějšího vítěze Sokol Němčičky, se kterým prohrálo.

„D“ družstvo se v okresní soutěži umístilo v konečném pořadí na 3. místě.

V kategorii mládeže dosáhla velmi dobrých výsledků naše hráčka Denisa Pyskatá. Ve věkové kategorii nejmladších žákyň obsadila v konečném žebříčku ČR 4. místo. Také v mladších žákyních

si dobrými výsledky zajistila právo startu na Mistrovství ČR v Havířově. V základní skupině se nejprve utkala s Javoříčkovou z Velšína a zvítězila 3:0. Ve druhém utkání však prohrála s favorizovanou hráčkou Keroušovou z Vlašimi. Ve skupině obsadila 2. místo a postoupila do druhého stupně, kde prohrála po vyrovnaném boji 3:1 se Starou z Vlašimi. Ve smíšené čtyřhře s Toufarem z Brna postoupili do 3. kola mezi 16 nejlepších párů. Tam již narazili na silnější dvojice a byli vyřazeni.



Úspěchy naší mladé hráčky jsou o to cennější, že věkem patří ještě k nejmladším žákyním a přitom dosahuje dobrých výsledků i v kategorii mladších žákyň.

V květnu se zúčastnili naši mladí hráči tradičního turnaje v Argenu (Rakousko). Turnaj žákyň vyhrála Denisa Pyskatá. Nejlepšího výsledku v kategorii žáků dosáhl Petr Jeřábek, který obsadil 5. – 8. místo.

Dále jsme odehráli turnaj škol, pořádaný ZŠ Sekule. I zde se prezentovala výborným výkonem Denisa Pyskatá, která tento turnaj vyhrála. Nejlepší z chlapců byl opět Petr Jeřábek s umístěním na 6. místě.

Oddíl stolního tenisu ukončil letošní sezonu, ale již dnes se chystá na tu nadcházející. Doufáme, že se přes letní období připravíme co nejlépe po stránce sportovní i pořadatelské a budeme dále hájit dobré jméno oddílu stolního tenisu TJ Sokol Lanžhot.



Krajská soutěž I. třídy

Poř.		Utkání	V	R	P	Sety	Zápasy	Body
1	Lanžhot A	22	21	1	0	1008:550	294:102	65
2	MS Brno D	22	17	3	2	916:620	256:140	59
3	Znojmo B	22	16	3	3	911:601	265:131	57
4	ČKD Blansko B	22	8	8	6	752:801	190:206	46
5	Moravské Prusy A	22	7	7	8	749:832	183:213	43
6	Slovan Hodonín B	22	7	6	9	794:776	206:190	42
7	Ivančice A	22	6	5	11	783:807	184:212	39
8	Agrotec Hustopeče C	22	7	3	12	699:846	170:226	39
9	Slavkov B	22	5	6	11	672:838	158:238	38
10	Strážnice B	22	6	3	13	704:817	170:226	37
11	ČSAD Hodonín D	22	4	2	16	631:887	146:250	32
12	Otnice A	22	4	1	17	635:879	154:242	31

Krajská soutěž II. třídy – skupina B

Poř.		Utkání	V	R	P	Sety	Zápasy	Body
1	Znojmo C	22	19	1	2	951:591	266:130	61
2	Sokol Hodonín A	22	17	3	2	863:699	236:160	59
3	Vranovice A	22	12	3	7	837:719	217:179	49
4	Vracov C	22	11	4	7	816:733	217:179	48
5	Lužice A	22	10	5	7	812:746	212:184	47
6	Ratíškovice A	22	10	4	8	786:753	208:188	46
7	Hostěradice A	22	9	2	11	749:781	188:208	42
8	Slovan Hodonín C	22	8	3	11	768:775	199:197	41
9	Lanžhot B	22	5	7	10	726:849	175:221	39
10	Kobylí A	22	6	1	15	677:836	166:230	35
11	ČSAD Hodonín E	22	3	3	16	656:889	152:244	31
12	Strážnice C	22	3	2	17	628:898	140:256	30

ŠACHY

Ing. Svatopluk Adámek

Foto: z utkání s týmem z Velkých Pavlovic



V jarním období byla ukončena soutěž okresního přeboru osmičlenných družstev. V závěrečné části potvrdil náš oddíl třetí místo ze základní části soutěže. V současné době pokračuje šachový kroužek pro mladé zájemce každou středu v 15.00 hodin až do konce června.



Hodnocení fotbalových soutěží

Josef Říha, jednatel fotbalového oddílu

Do druhé části sezony jsme letos vstupovali po zimní přestávce, která byla, co se změn týče, nebyvale klidná. Tradičně nejvíce pozornosti se věnuje „A“ mužstvu dospělých, protože je

zkušenosti z účinkování ve vyšších soutěžích a tento vyhráli, nicméně více jsme už v zápasech nezaváhali a obsadili tak konečné 2. místo! Toto umístění navíc zaručuje postup do nejvyšší kraj-



jakýmsi obrazem celé naší práce, mimořádně velká pozornost však byla po celé jaro věnována také mužstvům dorostu a starších žáků, která bojovala o postupové příčky.

Začneme ale našimi nejmladšími, tedy mužstvem přípravky. Tady se nám podařilo rozšířit hráčskou základnu, výsledky u tohoto mužstva nejsou tím rozhodujícím hlediskem, nicméně výkonnostně šlo mužstvo nahoru, a přestože hrálo převážně proti mužstvům ročníkově starším, konečným umístěním základny je 6. místo.

U mužstva mladších žáků se bohužel nepodařilo získat nové hráče, a tak mužstvo odehrálo převážnou část zápasů s méně než jedenácti hráči, což se samozřejmě muselo projevit na dosažených výsledcích. Všem hráčům tohoto mužstva, kteří i přes tyto potíže vydrželi a všechny zápasy odehráli patří opravdu velké poděkování. Výsledkem je pak umístění na 11. místě tabulky.

Starší žáci vstupovali do jarní části oslabeni o nejlepšího střelce A. Lenkoviče, který dal přednost konkurenčním Šardicím, nicméně s ambicemi se poprat o vítěze 1. třídy. Ve vzájemném zápase právě se Šardicemi využili hosté své větší

ské soutěže, protože tam Šardice již jedno mužstvo mají, jestli k využití postupu nakonec dojde, se ale teprve rozhodne. I s ohledem na to, že od nové sezony budou mužstva starších a mladších žáků účinkovat v soutěžích jako sloučená družstva se Sokolem Kostice.

Postupové ambice mělo také družstvo dorostu. Pro jarní boje měli připravenou velmi kvalitní přípravu a od počátku soutěže naše ambice a přání naplňovali. Vytoužený postup nakonec ale nevyšel, v předposledním kole jsme se v přímém souboji utkali s FC Hustopeče a šťastnější z tohoto zápasu odjeli hosté, na naše hráče zbylo, tentokrát nepostupové, 2. místo.

„B“ mužstvo dokázalo využít svého hráčského potenciálu a kvalitní přípravu s prvním mužstvem, v konečném umístění se po lepší jarní části sezony posunulo až na 5. místo.

U našeho „A“ mužstva se podařilo hráčský kádr po dlouhé době více stabilizovat, bohužel to ale neplatilo o výsledcích, které byly i přes dobrou herní činnost nevyrovnané. Výsledným umístěním je tak nakonec 3. příčka, tajně jsme však doufali v umístění ještě vyšší. Za postupujícím mužstvem z Bzence jsme zaostali

o 9 mistrovských bodů a při zpětném ohlédnutí se nejvíce získání těchto chybějících bodů jako nereálné. Pokud zůstane mužstvo pohromadě,

stovním poli, s velmi příznivým ohlasem se setkal obnovený „Papučák“, spolu s MěÚ jsme spolupřáteli na našem stadionu úspěšný kon-



případně se ještě vhodně doplní, mělo by být rozhodně ambicí pro příští fotbalový rok hrát o příčku nejvyšší. A také přilákat na náš stadion více diváků, protože návštěvnost i přes lepší se herní projev stagnovala.

Aktivní jsme byli tradičně i na mimospor-

cert Jiřího Zonygy, další kus práce byl odveden členskými brigádami na stadionu na Šlajsi. Tam budou další práce a úpravy postupně pokračovat, na začátek prázdnin je připraveno letní kino. A pak už se můžeme těšit na další ročník fotbalových soutěží, který začne 9. 8. 2009.

K R O N I K A FOTBALOVÉHO ZÁZRAKU

Jožulka Uher

Vraťme se v ní o **šedesát let zpátky, do roku 1949!** Fotbaloví dorostenci SOKOLA LANŽHOT měli mít před sebou obyčejnou sezónu, ve které svými výsledky nepřekročí hranici okresu Břeclav. Ještě před **mistráky v okresní soutěži** se rozehrávají dvěma **přáteláky**. Ten první připadne na neděli 13. března; k zápasu zajíždí ke slovenským sousedům

do Brodského, kde vítězí 4:1. Za blázna by byl v těchto chvílích považován každý, kdo by si myslel, že jejich posledním bojem bude 6. listopadu zápas na Tehelnom poli v Bratislavě! Rozhodující bitva o **titul mistra ČSR!!** Po Brodském v následující neděli podlehnou doma v přáteláku studentskému mančafu z Valtic 2:5! Tenhle ten dorost že by měl udě-

lat příslovečnou **díru do světa?**

A pak už se rozjedou **mistráky o titul přeborníka okresu Břeclav**: L. – Hustopeče 8:2, Olympia Břeclav – L. 0:3 kontumačně, L. – Rakvice 5:0, L. – M. N. Ves 8:0, Vranovice – L. 0:9, Hustopeče – L. 4:4, L. – Olympia Břeclav 7:1, Rakvice – L. 1:5, M. N. Ves – L. 0:5, L. – Vranovice 21:1. Bilance: 10 zápasů, 9 vítězství, 1 remíza, žádná prohra, skóre 76:9, 19 bodů. **První místo, první titul.**

Přišly Velikonoce a s nimi **tradiční turnaj O velikonočního beránka**, pořádaný na hřišti

hrávají 4:3 a je před nimi finále se **Zbýšovem**. To už Morava „čuchá“ senzaci. Z Lanžhota odjede Zbýšov s porážkou 0:8 a doma v odvetě je Lanžhotští porazí 2:0. Bilance bitev o **titul mistra kraje BRNO?** Pět střetnutí, pět vítězství, skóre 24:4, deset bodů. Budiž kronice dovoleno dodat, že stěžejní mač na Králově Poli byl po střelecké stránce zápasem levého křídla Joze Hodonského, střelce dvou branek. Škoda, překoda, že mu to stejně nevyšlo v posledním zápase na Tehelnom poli v Bratislavě...



Lanžhot – Bohemians Praha 2:1

na Pastvisku v Lanžhotě: L. – Kostice 4:1, L. – Pivovar Břeclav 2:1, L. – Poštorná 12:0. Na pečeném beránku si pochutnávají lanžhotští dorostenci.

Ale brzo musí dobře vytrávit, protože je čekají zápasy o **titul mistra kraje Brno!** Jednoznačným favoritem mají být dorostenci z Králova Pole v Brně, za které hrají později věhlasní hokejisté Vlastimil Bubník a Olejník. Ti nakonec proti Lanžhotským nenastoupí, protože si jejich šéfové myslí, že na vesničany z Lanžhota si mohou troufnout i bez nich. Ale popořádku. Nejprve stojí Lanžhotským v cestě dorost Břeclavi. Nad ním, na Olejníkově stadionu v Břeclavi, vítězí Lanžhotští 3:1. Hned na to porazí doma Šlapanice 7:0 a příští neděli jedou na Královo Pole. Tam po bitvě, ke zděšení domácích, vy-

Jako mistry Brněnska čekají Lanžhotské **vyřazovací boje o titul MISTRA MORAVY!** Před nimi se sehrávají (počáteční mužstvo je posíláno dorostenci, hrajícími už za první mužstvo dospělých) ve čtyřech přátelcích: Tvrdonice – L. 0:2, Olympia Břeclav – L. 0:3, Kúty – L. 2:5 a L. – SK Břeclav II. 13:3.

A teď už jde opravdu do tuhého s první dorosteneckou klasou Moravy. Nejprve něco jako semifinále. Soupeřem jsou dorostenci **SVIT II. GOTTWALDOV**. Doma nad nimi Lanžhotští vítězí 4:0 a na jejich půdě remizují 1:1. Před sebou mají **finále s dorostem VIKTORIE PŘEROV**. Výsledek prvního střetnutí doma je šokující! Prohrávají 2:4! Za týden jedou do Přerova k odvetě už předem ode všech, ale především od Přerovských

odepsaní. Když ale Jožulka v poslední minutě, po dlouhé přihrávce Vojty Mikuliče střílí gól, který stanovuje konečný výsledek na 4:1 pro hosty, tedy pro Lanžhotské, ti radostí šílí na škvárovém placi i mimo něj, zatímco domácí kluci doslova pláč! Tak blízko byli **titulu mistrů Moravy a ten teď patří dorostu Sokola Lanžhot!** Ti se představili jako jednotlý celek, avšak tři z nich podali výkony mimořádné: brankář Franta Ciprys – Čapla, pravá spojka Pavel Petrla (autor čtyř branek z šesti, přerovským střelených) a pravé křídlo Jožulka Uher. Bilance: 4 zápasy, 2 výhry, 1 remiz, 1 porážka, skóre 11:6, 5 bodů...

Úsměvná kuriozita (i ta patří do kroniky)

Po vítězství lanžhotských dorostenců v Přerově se v novinách objevila tato zpráva: **RYCHLEJŠÍ TELEGRAMU!** Mezi sportovci jest mnoho chovatelů poštovních holubů, kteří je berou s sebou často i na zápasy a posílají po nich domů radostné či méně radostné zprávy. V neděli si přivezla do Přerova na zemské finále dorostu kopané poštovní holuby také výprava dorostu Sokola Lanžhot. Ihned po zápase byla připevněna dvěma okřídleným posílům zprávička, tentokrát neobvykle radostná. S nečekaným vítězstvím 4:1 pro Lanžhot vzlétli dva poštovní holubi nad hřiště, dvakrát zakroužili a namířili přímo na Břeclav, aby lanžhotským příznivcům kopané přinesli co nejdříve zprávu o tom, že jejich dorostenci jsou **přeborníky Moravy v kopané!**

(P.S. Poznámka J. U. Holubi patřili Pavlu Uhlířovi z Nové ulice. Doletěli včas a v pořádku. Dějiny lanžhotské kopané nic takového nepamatují...)

Po zisku titulu **mistra Moravy** mají lanžhotsší dorostenci právo bojovat o titul nejvyšší, o **titul mistrů Československa.** A s kým ještě? Za Čechy to budou dvě mužstva: mistr Čech **Alba Hořovice** a spolu s nimi dorost prvoligových **Bohemians Praha.** Za Slovensko dorost prvoligového **NV (ŠK) Bratislava.** Věru soupeři, z nichž by měli mít kluci z Lanžhota strach. A měli? Zde jsou výsled-

ky: Bohemians Praha – L. 0:5, Hořovice – L. 0:1, L. – NV Bratislava 1:0, L. – Bohemians 2:1, L. – Hořovice 2:1, NV Bratislava – L. 4:0. Čelo tabulky po skončení bojů: 1) NV Bratislava 6 5 0 1 30:5 10 bodů, 2) Sokol Lanžhot 6 5 0 1 11:6 10 bodů. **Mistrem republiky se díky lepšímu skóre stal dorost NV Bratislava.** V Lanžhotě, kde prohrál jedna nula, se na hřišti na Pastvisku těsnily tři tisícovky diváků z celého Podluží, ba kraje. Ostatní zápasy zhlédlo vždy kolem 1 500 diváků.

Výňatek z článku. **Co dokáže nadšení, obětavost a kolektivní soudržnost (K úspěchu lanžhotského dorostu v mistrovství ČSR), uveřejněném v dobovém tisku. Cituji: Ale i kdyby dorostenci Sokola Lanžhot zůstali v celostátním přeboru JEN DRUZÍ, zůstanou zářným příkladem všem dorostencům, že nikde není překážek k pěstování dobré kopané. Vzorem houževnatosti jistě zůstane pravé křídlo lanžhotských Uher, který při osvobozovacích bojích, které jak známo, byly v Lanžhotě velmi tuhé, byl zraněn těžce granátem na noze a na pravé ruce, která mu musela být v zápěstí amputována. A Uher přece neztratil sebevědomí a vůli k životu. Je sextánem reálného gymnasia v Břeclavi (...) a patří k nejlepším hráčům svého družstva a zle zatápal v neděli bratislavské obraně.** (P.S. Vyšlo po utkání S. Lanžhot – NV Bratislava 1:0.)

Celková bilance dorostu Sokola Lanžhot za rok 1949 je tato: 34 zápasů, 29 vítězství, 2 remízy, 3 prohry a poměr branek 169 ku 35.

Slavná sestava? Brankář **Franta Ciprys** – Čapla, pravý bek **Ludva Kruták**, centrální **Joza Tuček** – Mišenec, levý bek **Jenda Kubík** – Jarmič, pravý halv **Zdenek Stráník**, levý halv **Ludva Říha** – Lexa, pravé křídlo **Jožulka Uher**, pravá spojka **Pavel Petrla**, střední útočník **Lada Tuček** – Skřenec, levá spojka **Vojta Mikulič** – Majdák, levé křídlo **Joza Hodonský**. Náhradníci **Karel Paulík**, střední útočník, **Lada** – Lacka Trubač, levé křídlo, **Jara Hostinský**, brankář. Další, kteří zasáhli na počátku do bojů: **Joza Gál, Oldřa**

Moučka, Laďa Uher – Báňar, Ludva Poláček – Sovět, Joza Polách – Mrcek, Laďa Holobrádek a Tonda Šiška.

Kapitánem byl nejprve Jara Hostinský a po něm Ludva Říha. Trenérem zpočátku obětavý Jenda Bartoš – Keťásek a po něm z Brna Eremiáš a Maleček. Vedoucím a výpravčím Tonda Tuček.

Nejvíce zápasů sehráli: Říha 34, Jožulka 33, Kruták 30, Trubač 26, J. Tuček 25, Mikulič 23, atd. **Tabulka střelců: 33 Jožulka**, 23 Mikulič, 19 Paulík, 16 Franta Čapla (brankář!!) a Lacka Trubač, 11 Laďa Tuček, atd.

Někdy uprostřed sezóny (písemné podklady schází), v klidových mezerách mezi hlavními boji, uskutečnily okresní a krajské fotbalové orgány, pod odborným dohledem brněnského trenéra Malečka, dvě výběrová střetnutí nejlepších vyhlédnutých dorostenců. Z nich měla nakonec vzniknout **reprezentační jedenáctka pro kraj Brno**. K prvnímu srazu a střetnutí došlo v Lanžhotě a po něm k druhému, definitivnímu v Brně na hřišti Králova Pole. V obou případech bylo nominováno hned několik dorostenců Sokola Lanžhot. V druhém poločase brněnského střetnutí pak nastoupilo mužstvo A, tedy ti nejlepší proti Běčku. V A mužstvu hrál pravou spojku Vlastimil Bubník a Jožulka vedle něho na pravém křídle. V obraně pravděpodobně Ludva Kruták. O snad ještě dalších schází dokument a svědectví. Ale když v březnu 1950 (kdy Jožulka už svádí boj na život a na smrt s TBC plic a na hřišti se už nikdy nevrátí) vyjde v novinách zpráva, že 26. března dojde k mezikrajskému utkání Brno – Bratislava, v sestavě Brna jsou mimo jiné uváděni Olejník z Kr. Pole, J. Hnátovič z Adamova a z Lanžhota L. Kruták s J. Uhrem...

K titulu scházely tři minuty! Předposlední ze všech zápasů o titul mistra ČSR se hrál v Hořovicích na hřišti v Remízku (kde nám Lacka jediným gólem urval vítězství). Domácí stáli proti dorostencům NV Bratislava. **Zdeněk Samec**, tenkrát levá spojka Hořovic, vydal v roce 1995 knížku **Zlatý list hořovické kopaně**. V kapitole **Utkání pravdy**

mimo jiné píše: „I po přestávce jsme začali lépe a měli znovu převahu, kterou jsme záhy vyjádřili dalším gólem. (...) V tu chvíli jsme věděli, **že bojujeme nejen za sebe, ale i za sympatické chlapce z Podluží, dorostence Lanžhotu.** (...) Zápas vrcholil (...) a do konce chyběly snad tři minuty. Brankový stav 2: 2 **ještě přinášel titul na moravské Slovácko**, když jsme se daleko od naší branky dopustili trochu zbytečného faulu. Rozhodčí Lohner z Prahy nařídil volný přímý kop a z něj střední útočník Fillo snad z pětaticeti metrů vstřelil do branky pod Remízkem vítězný, a jak se později ukázalo, pro Bratislavu i **zlatý gól**. Konec citace. Zde nás tedy **šťěstěna opustila**. Snad nám trochu přála ve fotbalové bitvě s přerovskými, kdy díky lepšímu skóre jsme se stali mistry Moravy. Kvůli horšímu skóre jsme nezískali titul mistrů ČSR. Když už jsem se dotkl **pojmu šťěstěna**, nemohu zakončit **KRONIKU** lépe než zmínkou o největší **šťěstěně**, která při nás stála.

Šťěstěna jménem Čapla. Píše o ní ve výše zmíněné knížce i její autor Zdeněk Samec v kapitole, v níž popisuje průběh zápasu jeho mužstva s naším, v Hořovicích. Cituji: „**Největší postavou utkání byl bezesporu lanžhotský brankář Ciprys, který tento zápas doslova vychytal a stal se pro hořovické útočníky nepřekonatelnou překážkou. Ano, byl to onen Ciprys, který pak po několika sezónách hájil branku ligových Teplíc.**“

Franta Ciprys, ročník 1932, po matce s přezdívkou **Čapla**, **byl po mém soudu** nejtalentovanější ne toliko brankář, ale fotbalista vůbec v celé lanžhotské fotbalové historii. I v té Bratislavě, kde dostal čtyři góly, ohromoval svými zákroky. A když se mu v Teplících nelíbila hra útočníků, vysvlékl brankářský dres a stal se z něho nejnebezpečnější útočník a střelec! Spolu s Masopustem hrál za reprezentační B – mužstvo ČSR a posléze byl vybrán, vedle brankářské jedničky Dolejšího, do tréninkového tábora – soustředění repr. A – mužstva ČSR, v němž trenéry i vedení přesvědčoval, že je lepší než Dolejší, že je v ČSR jednička. Bohužel, stačil však je-

den jeho prohřešek, porušení disciplíny, ze soustředění byl vyloučen, a tím jeho **velká kariéra** v reprezentaci skončila. Po Teplicích chytal a hrával ještě v Děčíně, kde se stal na „stará kolena“ trenérem. Když jsme se před lety o hodech pod májí navzájem pozdravili očima, on jako výborný tanečník a verbuňkář v tanci, já jako divák, netušil jsem, že jsme se viděli naposledy, ač jako kluci a dorostenci spolu s Pavlem Petrlou a Vojtou Mikuličem – Majďákem, domovy z jedné ulice, jsme na hřišti společně málem že spávali...

Franta Čapla, Joza Tuček – Mišenec, Ludva Říha – Lexa, Pavel Petrla, Laďa Tuček, Lada Trubač, Karel Paulík, Jara Hostinský, Lada Holobrádek,

Tonda Šiška a další se už mezi lajny hřiště na Pastvisku nevrátí. A s nimi ani ten **fotbalový zázrak...**

Všude tam, kam to bylo na kolech daleko, jezdili jsme na utkání **vlakem**. V něm jsme si **zpívali** jednu písničku za druhou. Ovšem nejraději, jako **naš bojový chorál** tu, v jejíž jedné sloce se říká:

**Moravská krajina, to zuaté jabůčko,
nebojme sa chuapci, nebojme sa chuapci,
vyhrajem lahůčko!**

HISTORIE UNIKÁTNÍ FOTOGRAFIE

– ulka –

V čem tkví **unikum** – **jedinečnost** fotografie na protější straně? Neexistuje totiž žádný druhý barevný snímek lanžhotských fotbalistů z let čtyřicátých a možná i padesátých minulého století! A nikdy před tím a do dnešního dne nikdy po tom nebyli zachyceni v městě měst zemí Čech a Moravy v Praze!

Bylo slunné nedělní dopoledne 25. září 1949. Jedenáctka fotbalových dorostenců SO-KOLA LANŽHOT, už nositelů titulu mistrů – přeborníků Moravy, pózuje neznámému fotografu v PRAZE ve Vršovcích na hřišti stadionu prvoligového klubu **BOHEMIANS**

Věřím, že byl **n á š** pravem.

Skoro ve stejných „kopačkách“ a se stejnými míči – balóny jsme v roce 1949 hrávali fotbal i my, dorostenci a ostatní mužstva. Kopačky se u ševců často opravovaly a jako majetek sportovního klubu si je hráči předávali, dělili



je. Mně např. hospodářka paní Petrlová přidělila kopačky po o čtyři roky starším Frantovi – Frolkovi Hakalovi. Byly mi téměř o dvě čísla větší, lepší pro mne nebyly! A to jsem nejraději hrával bosky! Tím jsem byl pověstný. A ty balóny? Nejedni šišatý, často jsme lepili duše, a když za deště nasákla jejich kůže vodou, měnily se v dlažební kostky, které brankářům vykloubovávaly ruce a hlavičkujícím přinášely otřes mozku, někdy s přechodnou ztrátou paměti... To byl „fotbal“!!!

PRAHA, slavných to **Klokanů**. Pod kopačkami mají terén z udusané hlíny jako mlat ve stodole. Za oněch fotbalových časů bylo travnatých fotbalových hřišť méně než šafránu. Lanžhotští mimo toho svého trávníku na Pastvisku, poznají ještě pouze trávu na Tehelnom poli Bratislavy. Všude jinde jenom hlína a škvára, černá, hnusná škvára, která se v odřeninách na kolenou udrží pod kůží i měsíce dlouho.

Ve Vršovcích se v onu neděli slaví **posvěcení, tudíž něco jako hody**. Jak si je asi domácí dorostenci oslaví? No jasně že výhrou nad kluky z neznámé jim moravské obce!

A tak jim ještě před nástupem na plac přinesou do kabiny mísu **vdolků**. Ať mají radost, když z hřiště budou odcházet bez ní. Jenže v dorosteneckém fotbalovém československém světě třesne něco více než jenom nějaká náhodná prskavka. O tomto dopoledni a tímto zápasem se začíná boj o mistra Československa. Když mu rozhodčí odpíská konec a ukazatel skóre přesvědčuje domácí dorostence i jejich příznivce, že opravdu prohráli s těmi kluky „odnikud“ pět nula, mají po posvěcení. Nikdy v historii lanžhotské kopané nehrálo žádné jeho mužstvo v Praze. Žádný jejich fotbalista tam žádnému pražskému mančaftu nevstřelil gól. Zde, na Bohemce, se to hned třikrát podaří levé spojce Vojtovi Mikuličovi – Majdákovi a zbylé dvě branky vsítí střední útočník Laďa Tuček a pravé křídlo Jožulka Uher. Když už jsme u těch gólů: v zápase s Vranovicemi, s výsledkem 21:1, vsťelil jako útočník deset branek Franta Ciprys – Čapla a pět Jožulka. Škoda, že filmový štáb, který pořizoval reportážní záběry z posledního utkání Lanžhotských v Bratislavě, už žádný gól z jejich kopaček vsťelený zachytit nemohl...

A teď už se zadívejme na tváře a postavy lanžhotských kluků s moravskou orlicí na srdci. Na strůjce **opravdového fotbalového zázraku**, připomeňme si je všechny jmény, a těm, kteří už ne toliko kopačky, ale život sám pověsili na příslovečný hřebík, věnujme tichou vzpomínku.

Začneme zleva: **Joza Tuček – Mišenec, Jenda Kubík – Jarmič, Pavel Petrla – Šauko, Vojta Mikulič – Majdák, Laďa Tuček – Skřčenec, Ludva Kruták – Lujcik, Joza Uher – Jožulka, Zdeněk Stráník, Joza Hodonský, Ludva Říha – Lexa a Franta Ciprys – Čapla**. (Podrobnější údaje v článku Kronika fotbalového zázraku.) Nejmladší z nich, šestnáctiletí, byli Ludva Kruták a Jožulka. Největší

fotbalové kariéry z nich dosáhl brankář Franta Ciprys – Čapla (viz článek), po něm vynikající útočník a střelec Pavel Petrla a střelecky po něm kolik sezón kraloval ve Strážnici Ludva Kruták. Do bojů v druhé fotbalové lize v letech 1955 – 1956 výrazným způsobem zasáhli: Jenda Kubík, Zdeněk Stráník a Pavel Petrla.

Na závěr **historie z unikátní fotografie**, (ještě nikdy nebyla zveřejněna) kterou by měly mít v duchu stále před očima současné i budoucí lanžhotské fotbalové generace, dovolím si odcitovat nepodepsaného novináře, autora velkého článku, z něhož jsem už citoval na jiném místě. Před **šedesátí roky napsal**:

Tři tisíce diváků byly v neděli v Lanžhotě svědky triumfu kamarádské, kolektivní soudržnosti, nadšení, obětavosti a vytrvalosti. Postup lanžhotských dorostenců kopané v celostátním přeboru zaslouží skutečně obdivu. Skupina 16 až 18letých chasníků: tři učni, čtyři dělníci a čtyři studenti vymazali ze svého slovníku slovo „to není možné“; jednotlivec nic, celek všechno, a proti všemu očekávání stali se letos dorosteneckými mistry kopané Brněnského kraje a pak i mistry Moravy. Konec citace.

Dodám: a pouze vinou horšího skóre druhými v Československu! Opravdu si myslíte, že to nebyl zázrak?

Avšak v každé lidské činnosti, ty sportovní nevyjímaje, přejí zázrak se štěstěnou těm, kteří jim jdou svou vůlí po úspěchu, po vítězství vsťící!

P.S. Neuvěřitelné! Ve sportovním zpravodajství ČTV 1 dne 5. června, v reportáži ze stadionu Bohemians Praha, bylo vidět, že za tribunkou jedné z branek stále rostou ony pyramidální topoly, jaké jsou spolu s naším dorostem v roce 1949 zachyceny na barevné fotografii. Tedy němí svědci našeho neuvěřitelného fotbalového úspěchu.

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks, vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, e-mail: urad@lanzhot.cz, tel.: 519 336 107 místo vydávání Lanžhot, odpovědná redaktorka Jaroslava Bartošová, telefon 519 336 794, e-mail: bartosova@lanzhot.cz. Vyhrazuje si právo na gramatickou úpravu textů. Vyšlo: červen 2009. Tisk z dodaných podkladů: Tiskárna Blažej Pálka, Břeclav. Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. číslo MK ČR E 11687. Uzávěrka zpravodaje 3/2009 – 10. 8. 2009



Den matek
10. 5. 2009



Foto: Radek Novák, Světlana Verbíková